ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 187

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 30.—	Ἐξάμ. δρ. 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 60.—	» » 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

ΗΠΡΟΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΕΒΗ ΤΗΝ 5Ν ΧΙΛΙΑΔΑ

Παρακολουθήσατε στὴν ὅην σελίδα τὸ νέον μυθιστόρημα «*Ἀγκάθι*» καὶ τὸν σύναρῃ διαγωνισμὸν μὲ βραβεῖον ἕνα *φωνογράφον* καὶ πλάκες ἐκλεκτὲς ἀξίας *ὀκτακοσίων* δραχμῶν.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Είνε έκτὸς ἀμφισβητήσεως ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ γάμος χαίρει τῆς γενικῆς καταφρονήσεως. Παρακολουθήσατε τὰ ἀγγλ. λτήρια τῶν γαμων εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ πηγαίνετε κατόπιν νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ εἰς τὰς πινακίδας τοῦ Πρωτοδικείου, διὰ νὰ συγκρίνετε : γάμοι ὀλίγοι, διαζύγια πολλά.

Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τοὺς παπάδες καὶ τὴς μοδίστρες, οὐδεὶς πλέον ἐκτιμᾷ τὸν ὑμέναιον, τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι εἶνε γενικῶς σειρὰ ἀσυμφωνιῶν, στενοχωριῶν, μαλωμάτων. Ἀυὸ μόνον γνωρίζω προτερήματά του : Τὴν ἀκιστίαν καὶ τὸ διαζύγιον.

Ἀλλὰ δεδομένου ὅτι ἡ πρώτη παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας καὶ πολλοὺς κινδύνους, δὲν μένει παρὰ τὸ δεύτερον ὡς μοναδικὴ καὶ πραγματικὴ παρηγορία τῶν δυσαρμόστων συζύγων.

Ἄ, τὸ διαζύγιον ! ποῖον μέγα ἀγαθὸν παραγνωρισμένον. Οἱ ποιηταὶ οὔτ' ἕνα στίχον δὲν τοῦ ἀφιέρωσαν ποτέ, ἡ δὲ πολιτεία τὸ μεταχειρίζεται βαναύσως εἰς τὰ δικαστήρια, ὡς ἔγκλημα. Καὶ ἂς ἀφήσωμεν τὴν ἐκκλησίαν ἡ ὁποία δὲν τὸ ἐπιτρέπει καθόλου. Πλάϊ στὸν γάμον, τὸ διαζύγιον κάμει τὴν ἐντύπωσιν πτωχοῦ συγγενοῦς ἑνὸς ἐκτομμυριούχου. Δὲν εἶνε σκανδαλῶδες ;

Καὶ ὅμως εἰς τὴν ἐποχήν μας τὸ διαζύγιον κατέστη ἐξ ἴσου πρὸς τὸν γάμον ἀναγκαῖον. Ἀπέβη καταπληκτικὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν κακοταιριασμένων ἀνδρογύνων, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως θὰ ἐγκόψιζαν, ἂν τοῦτο ἦτο τόσον εὔκολον.

Ἤκουσα ἔγγαμον κυρίαν, ἑτοιμάζουσαν τὰ μπαγκάζια της διὰ μίαν λουτρόπολιν καὶ ἐρωτωμένην ὑπὸ κάποιας φίλης της ·.

—Δὲν θὰ πάρῃς τίποτε περιττὸν μαζί σου, ἀγαπητή ; —ν' ἀκουνᾶ :

—Πῶς ὄχι ; Τὸν ἄνδρα μου.

Καὶ ἤκουσα κλυπιᾷῃ σύζυγον, κατατυραννούμενον δίκην Ἀμερείου ὑπὸ τῆς συζύγου του, ν' ἀποκρίνεται εἰς ἐρώτησίν της :

—Τί θὰ ἤσουνα ἐγὼ εἰς ἐμένα ;

—Ἄγαμος...μὰ ποῦ τέτοια τύχη !

Πέστε μου σᾶς παρακαλῶ λιγάκι δὲν εἶνε ἀπάνθρωπον νὰ κρατοῦνται διὰ τῆς βίας ἑνωμένοι δύο ἄνθρωποι τοιαῦτα τρέφοντες ἄσκοπα αἰσθήματα πρὸς ἀλλήλους ;

Σκέπτομαι ὅτι ὡρισμένως ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ διαζύγιον πρέπει νὰ διευκολυνθῇ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ν' ἀποκτήσῃ, ὄχι μόνον ἴσα δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ ἴσην πρὸς τὸν γάμον ἐπισημότητα. Διὸ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑποβάλω πρὸς τὸν ἁρμόδιον ὑπουργὸν τὸ κάτωθι ὑπόμνημα :

'Ἐξοχώτατε,

Τὸ διαζύγιον εἶνε, ναὶ ἢ ὄχι, τὸ ἀντιστάθμισμα τοῦ γάμου ; Ὑπὸ τοιούτους δὲ ὅρους δὲν εἶνε ἄδικον ὁ μὲν νὰ τελῆται ἐν πάσῃ ἐπισημότητι καὶ ἱεροτελεσίᾳ, τὸ δὲ νὰ διαδικάζεται ἐνώπιον βιαστικῶν δικηγόρων καὶ νυσταλέων δικαστῶν;

Πιστεύσατέ με, ἐξοχώτατε, τὸ διαζύγιον ἀξίζει ὅσας καὶ ὁ γάμος γάμος τελετάς.

Ὑπὸ τὸ νεῦμα δὲ τοῦτο καθυποβάλλω τῇ ὑμετέρᾳ ἐξοχότητι τὴν εὐχὴν ὅπως, διὰ θεσείσεως σχετικοῦ νόμου, τὸ διαζύγιον τελεῖται ὑφ' οὗς ἀκριβῶς καὶ ὁ γάμος συνθήκας. Ἤτοι :

Οἱ μελλοδιάζευκτοι (κατὰ τὸ μελλόνυμφοι) νὰ ἐμφανίζωνται ἐπισήμως ἐνδεδυμένοι ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, περιβεβλημένου τὰ ἱερὰ ἄμφια, καὶ συκνοῦ πλήθους προσκεκλημένων καὶ ν' ἀναλαμβάνουν ὁμοιβαίως τὰ στέφανά των καὶ τῆς βέρας των.

Ὁ ἱερεὺς νὰ ἐκφωνῇ τὰ ἑξῆς :

1ον. Οἱ τέως σύζυγοι ὑποχρεοῦνται εἰς ἀμοιβαίαν ἀδιαφορίαν καὶ ἀκιστίαν.

2ον. Ὁ τέως σύζυγος δὲν ὑποχρεοῦται πλέον εἰς προστασίαν τῆς τέως συζύγου του.

3ον. Ἡ τέως σύζυγος δὲν ὀφείλει ὑπακοὴν εἰς τὸν τέως σύζυγον.

4ον. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν τέως σύζυγον νὰ συγκατοικῇ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετὰ τῆς τέως συζύγου, εἰς ἣν κάλιν ἀπαγορεύεται ν' ἀκολουθῇ παντοῦ τὸν τέως σύζυγον.

Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην ἱεροτελεστίαν ν' ἀκολουθῇ μέγα γεῦμα καὶ χορός. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἕκαστος τῶν συζύγων νὰ ὁδηγῆται εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἰδοὺ ποίας τύχης δικαιοῦται τὸ μυστήριον τοῦ διαζυγίου.

Εὐελπιστῶν κύριε ὑπουργέ, ὅτι θέλετε λάβει ὑπ' ὄψει τὰς ὑποδείξεις μου ταύτας δράττομαι τῆς εὐκαιρίας ὅπως δηλώσω ὑμῖν ἐκ τῶν προτέρων αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην ἐκ μέρους ὅλων τῶν συζύγων.

Εὐπειθέστατος

Ο ΠΥΜ

ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

II

Ἄκου, μικρέ μου :

"Αν μποροῦσε νὰ κατέβῃ κανεὶς ὡς τῆς μυστικὲς κατακόμβες τῶν καρδιῶν, τί πένθος καὶ τί στάχτη σβυσμένη θ' ἀνεκάλυπτε κεῖ μέσα !...

Αὐτὴ ἡ γυναίκα μᾶς χαμογελᾶ μὲ μάτια καλοπροσδέχτα... Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτεύσῃ πῶς μέσα της κρύβει ἕνα φέρετρο, ὅπου κεῖται σκονισμένη, ἀνάμεσα στὰ τέσσερα σανίδια, μιὰ νεκρή, μιὰ φτωχὴ νεκρή, μὲ τὴς λευκὲς φτεροῦγες τῆς ἀθωότητος ! Εἶνε τὸ πτῶμα τῆς πρώτης ἀγνῆς ἀγάπης τῆς, τὸ πτῶμα τοῦ ἄλλοτε ἑαυτοῦ της, μὲ τὰ ὁλόλευκα ὄνειρα καὶ τὴς ὁλόλευκες ἐλπίδες, εἶνε, ποὺ τὸν ἐσκότωσε ὁ ἔρως. Κι' ὁ ἔρως μάταια τώρα ἀγωνίζεται ν' ἀναστήσῃ ὁ,τι θεϊκὸ ἔκλεινε μέσα της ἄλλοτε... Μὰ πάει πιά, τὸ ξέρει... Μιὰ φορὰ ἀγαπᾶ κανεὶς σ' ἀληθινά, κι' ὅταν νεκρωθῇ ἡ πρώτη μας ἀγάπη τίποτε πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀναστήσῃ...

Τώρα, ἐπειδὴ κυλοῦν τὴς ἀγάπες της, κι' οἱ ἄνδρες δὲν κρέπει ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν θωπειῶν της, φροντίζει νὰ κρύβῃ τὸ φέρετρο ποὺ κλείνει μὲς στὴν καρδιὰ της, γιὰ νὰ μὴ τὸ ὑποψιάζεται κανεὶς ὅμως δὲν κρέπει νὰ μαντεύσῃ στὰ μάτια της τὰ ἴχνη τῶν δακρύων της.

Κι' ἔχει γίνει ὁ τάφος τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της, καί, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὁ τάφος αὐτός, τὸν σκεπάζει κάθε μέρα μὲ τὰ λουλούδια τοῦ γάμου χαμογέλουν της.

Κάποτε ὅμως θὰ τὴν ἰδῇς, μικρέ μου, νὰ μελαγχολῇ στὴν ἀγκαλιά σου. Κι' μιὰ τυχαία λέξι σου, ἕνα τυχαῖο φιλί σου, ξεθάβει μέσα της τὴς μυστικὲς ἀναμνήσεις τοῦ πένθους της. Καὶ θὰ ἰδῇς τὸ χαμογέλοιο της νὰ μαραίνεται στὴ χείλη της καὶ νὰ ξεφυλλίζεται ξαφνικὰ σὰν λουλουδὶ χειμωνιάτικο, λιγόζωο....

Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ κρατησῃ πολύ. Θὰ γελάσῃ πάλι βιαστικά, δυνατά, νευρικὰ καὶ μ' αὐτὸ τὸ γέλοιο της θὰ πορφυρώσῃ πάλι τὸ ἡδὺ κὶ λουλουδὶ τοῦ χείλους της. Κι' οἱ ἀδιαφοροι, ποὺ τὴν κρατοῦν στὴν ἀγκαλιά τους, θὰ νομίσουν πῶς εἶνε χαρούμενη, πῶς τῆς ἀρέσουν τὰ χάδια τους.

Μὰ ἐσύ, μικρέ μου, δὲν πρέπει νὰ γελαστῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο καὶ νευρικὸ γέλοιο ποὺ θὰ πέφτῃ ἀπὸ τὰ χείλη της νεκρικό, ἀνατριχιαστικό, ἄγριο, σὰν μοιρολόϊ τῆς πεθαμμένης ἀγάπης της. Μὴ γελαστῆς... κι' ὅσο κρατᾶει αὐτὸ τὸ γέλοιο της, δείξου διακριτικός, σεβάσου τὸν πόνο της, ἂν θέλῃς νὰ μὴ σὲ περιφρονήσῃ μέσα της καὶ νὰ μὴ σὲ συχαθῇ.

Περιόρισε τὰ χάδια σου σ' ἕνα ἀνάλαφρο ἄγγιγμα τῶν μαλλιῶν της, δεῖξε ὅτι καταλαβαίνεις τὴν ἀφορμὴ τοῦ γέλοιου της, ψιθύρισέ της εὐλαβικὰ ἕνα λογάκι συμπονιας— ὄχι ὅμως πολὺ παρηγορητικὸ γιὰ νὰ μὴ τὴν πληγώσῃ— καὶ τότε θὰ σ' ἐκτιμήσῃ, θὰ σὲ συμπαθήσῃ, θὰ παύσῃ τὴν κωμωδία ποὺ σοῦ παίζῃ. Κι' ἂν κλάψῃ στὴν ἀγκαλιά σου...ἐ, μικρέ μου, καὶ τὴ σιωπὴ ἀκόμα ποὺ ζητᾶς τὴν ἠδονή, προτιμότερο εἶνε γιὰ σένα ἕνα εἰλικρινὲς δάκρυ της παρὰ ἕνα ψεύτικο γέλοιο της. Ἔχει κι' ὁ πόνος τὴν ἡδονή του : λίγο στυφή, μὰ πιὸ δυνατή.

Ἔτσι εἶνε... **ΡΟΜΕΟ**

Σ. Σ.—'Υπάλληλον, Λάρισσαν. Πρέπει νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει ; σεμνότυφες εἶχε ὄχι μόνον αἱ ἀμόρφωτες, ἀλλὰ καὶ τὸ πλεῖστον τῶν μορφωμένων. Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ κάμετε τίποτε, ἂν δὲν θέλῃ.— Ὀδύσ. Κάρ., τ. τ. 911. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνδρες χαλοῦμε τὴς γυναῖκες, δεδομένου ὅτι πάν ὅ,τι κάνουν εἶνε γιὰ νὰ μᾶς ἀρέσουν. —Γ. Ζαχαρ., Πόρον. Τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔρωτος ἐλάχιστοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν καταλάβουν καὶ ἀκόμη λιγότεροι νὰ τὴν ἐφαρμόσουν. Ἐγὼ ὡμίλησα περὶ τῆς κατωτέρας, τῆς συμβατικῆς δηλαδὴ καὶ τρεχούσης ἠθικῆς, διότι μ' ἐνδιέφερεν ἡ πρακτικὴ ἄποψις.—R.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος, δικηγόρος ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι, εἶχε τὴν τιμὴν νὰ διορισθῇ συνήγορος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου τῆς θελκτικῆς κυρίας Γαλαζοαιμάτου. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν μιὰ χαριτωμένη γυναικοῦλα, ἡ ὁποία καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου της ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ στολίζῃ μετὰ ζήλου τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου της.

Οὐχ ἧττον χάρις εἰς τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν πειθὼ τοῦ δικηγόρου της τὸ διαζύγιον ἐδόθη εἰς βάρος τοῦ συζύγου της. Ἑπομένως ἡ κ. Λιμπερτινάκη (τέως Γαλαζοαιμάτου πλέον) ἀναλοβοῦσα τὴν προῖκα της καὶ ἐπιτυχοῦσα τὰ ἐξοῦα τῆς διατροφῆς της ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της, ἠδύνατο ν' ἀτυμείψῃ γενναίως τὸν κ. Στρατσοβελοῦδον διὰ τὴν δικηγορικὴν ἱκανότητά του. Ἐπροτίμησεν ὅμως νὰ τὸν πληρώσῃ κατὰ τὰς συνηθείας της εἰς εἴδος— καὶ τί εἶδος ! Τοῦ ἔδωκε λοιπὸν ραντεβοῦ.

Δεχθεὶς τὸ ραντεβοῦ τοῦτο, ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος, ὅστις εἰσέπλεεν ἤδη πλησιστίοις εἰς τὸν 60ὸν Ἰανουάριόν του, κατὰ κρῶτον ἐπῆγε στὸν καθρέφτη νὰ μετρήσῃ τὰς τρίχας ποὺ τοῦ ἔμεναν ἀκόμα στὸ κεφάλι. Κοὶ κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τὸν γιατρὸν καὶ φίλον του Ἀειθαλῆ, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομήν του. Ὁ δόκτωρ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ καταστήσῃ ἱκανὸν τὸν κ. Στρατσοβελοῦδον νὰ θέξῃ τὴν εἰς εἶδος πληρωμήν του ἐκ μέρους τῆς κ. Λιμπερτινάκη, τοῦ ἐπομηθευσεν ἕνα μυστηριῶδες χάπι τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ καταποθῇ δύο ὧρες πρὸ τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς.

Ἐφοδιασθεὶς διὰ τοῦ χαπίου τούτου ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος, ἐπανῆλθεν οἴκαδε. Τὸ ραντεβοῦ ἦτο διὰ τὰς 10 τῆς νυκτός. Στὰς ἑπτὰ ἐστρώθη στὸ τραπέζι μὲ τὴν ἀξιότιμον κ. Στρατσοβελούδου καὶ ἔφαγαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν· Στὸ ντεσσέρι ὁ ἔντιμος δικηγόρος ἔκριτεν ὅτι ὥρα ἦτο νὰ κατακιῇ τὸ χάπι του.

Τὸ δεῖπνον ἔλαβε τέλος ἄνευ ἀπευκταίου, καὶ, ὅταν ἐσήμανεν ἡ ἐνάτη, ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν καλοκάγαθον συμβίαν του ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ παρασταθῇ εἰς μίαν σπουδαιοτάτην, ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ὁποίας θὰ ἔκανε ὁ φίλος του ἰατρὸς κ. Ἀειθαλής, εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν. Ἀοθείσης δὲ τῆς ἀδείας, ἔλαβε τὸ καπέλλο του καὶ ἔτρεξεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸ σημεῖον ὅπου τοῦ ἐδίδε ραντεβοῦ ἡ ἀξιολάτρευτος διεζευγμένη. Στὸν δρόμον ἔτρεχε σὰν παιδάκι, διότι ἐννοιωθε μίαν καινούργιον ὁρμὴν νὰ πλημμυρίζῃ τὸ γεροντικὸν σῶμά του· τὸ πῦρ ἑνὸς ἀγνώστου ἡλίου ἐφλόγιζε τὴν καρδίαν του· τὸ αἷμα ἐὐρόμβει εἰς τὰς φλέβας του...

Ἀλλ' ὦ ἀπογοήτευσις ! Φθάσας εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐνόχου ραντεβοῦ, εὗρε τὴν πόρταν κλειστὴν καὶ μίαν ὑπηρέτριαν ἡ ὁποία τοῦ ἐπέδωκε σύντομον σημείωμα, διὰ τῆς ὁποίας ἡ κ. Λιμπερτινάκη τὸν εἰδοποίει, ὅτι, ἔνεκεν ἀκρόκτου κωλύματος, δὲν μποροῦσε νὰ ἔλθῃ «ἀπόψε» στὸ ραντεβοῦ.

Ἐμπλεως πικρᾶς ἀποκαρδιώσεως ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος, ἐπανῆλθε στὸ σπίτι του, κατεκλίθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς συζύγου του καὶ προσεκάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ μάταιος κόπος!...Ὀργασμὸς ἄγνωστος καὶ διαρκῶς ἐντεινόμενος τὸν συνεκλόνιζεν ὁλόκληρον· τὸ αἷμα του ἔβραζε· ἐνόμιζε ὅτι ξαναγίνεται εἴκοσι ἐτῶν νεανίας... Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατηθῇ ἐπὶ πλέον ἐνηγκαλίσθη παραφόρως τὴν ρογχαλίζουσαν σύζυγόν του.

—Σὺ εἶσαι, Νάσα ; τὸν ἐρώτησεν ἐκείνη μισοξυπνήσασα.

—Ναί, ἀγάπη μου, ἐγὼ εἶμαι.

—Ἄκουσες τὴν ἀγακολίγωσι ; — Ναί.

—Ἤταν καλή ;

—Θαυμασία... ὑπέροχος!... φαντάσου, ἀγάπη μου, ὅτι ὁ κ. Ἀειθαλὴς μίλησε μὲ τόσην εὐγλωττίαν περὶ αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας καὶ τῶν γεννήσεων, ὥστε...

Ὁ κ. Στρατσοβελοῦδος δὲν κατώρθωσε νὰ συνεχίσῃ. Ὁ ἐναγκαλισμὸς ἔγινε στεινότερος καὶ ἡ ἐρίτιμος κ. Στρατσοβελούδου ὑπέστη τὰς συνεπείας τοῦ μυστηριώδους χαπίου.

Μακρὰν ὅμως τοῦ νὰ ὑποψιάζεται τὴν ἀλήθειαν, ὅταν αἱ τρυφεραὶ καὶ διαχυτικοὶ περιπτύξεις τοῦ συζύγου της ἠχθησαν εἰς ἀξιον πέδια, ἡ κ. Στρατσοβελούδου, ἀναστενάζουσα ἠδυπαθῶς, ἐμονολόγησε:

—Ἄ, τί εὐγλωττία θάχῃ αὐτὸς ὁ κ. Ἀειθαλής!...Φαντάζομαι ὅτι καὶ νεκρὸν ἀκόμα εἶνε ἱκανὸς ν' ἀναστήσῃ'... **Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ**

Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασι νὰ παίξῃ. Μὰ γιὰ νὰ παίξῃ ἐχρειάζοντο λεπτὰ καὶ πολλὰ μάλιστα. Ποῦ θὰ τὰ εὕρισκε ;

Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλόρ, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε, ἦταν παίκτης σοβαρὸς καὶ ψύχραιμος. Ἰσχυρίζετο μετὰ πεποιθήσεως ὅτι οἱ περισσότεροι παίκται χάνουν, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας των νὰ κερδίσουν πολλά, διαθέτοντες λίγα λεπτά. Ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἀντίθετο σύστημα καὶ ἤξερε πῶς πρέπει νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς πολλά, γιὰ νὰ κερδίσῃ λίγο.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ πάῃ νὰ κυνηγήσῃ γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ τὴν τύχη, τοῦ ἐπανήρχετο ἀκατάπαυστα στὸ κεφάλι. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρισκε ἕνα μεγάλο κοσὸν ποὺ τοῦ ἔχρειαζετο ;

Αὐτὴ κατὰ τὸ παρὸν ἦταν ἡ σπουδαιοτέρα ἀπασχόλησίς του καὶ ἀφοῦ ἀπέρριψεν ἄλλη ὀλιδόχως πολλὰ σχέδια, ἐπροτίμησε ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἐφαίνετο πιὸ πρακτικὸ καὶ αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς ἐκτέλεσιν.

Ἐπρόσεξε πολὺ νὰ μὴ μυρισθῇ τίποτε ἡ Μαγδαληνή. Βέβαια, ἐσκέφθηκε πολὺ προτοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέα ποὺ τοῦ εἶχε ἔλθει, ἄλλα, μολονότι αἱ ἠθικαὶ τύψεις τὸν ἐβασάγισαν τρομερά, ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ τὸν κύβον, νὰ τολμήσῃ ὅλα γιὰ ὅλο, κρίνων ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις ἦτον ἀδύνατο νὰ παραταθῇ.

Ἐπροτιμοῦσε νὰ ἐκλείψῃ παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολὺ ἀκόμα αὐτὴ ἡ ζωή.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν ποὺ βρισκόταν στῆς Διάνας ἔψαξε καὶ βρῆκε τὸ κουτὶ ὅπου ἐφύλαγε τὰ πολύτιμα καὶ ἄφθονα κοσμήματά της. Μέσα ἀπὸ δαχτυλίδια καὶ μπρασολὲ καὶ σκουλαρήκια παντὸς εἴδους, ἐδιάλεξε ἕνα μενταγιόν, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος τῆς εἶχε δωρήσει ἄλλοτε καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐνθυμεῖτο ὅτι τὸ εἶχε πληρώσει εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα περίπου.

Τὸ πῆρε, χωρὶς τίποτε νὰ πῇ στὴ Μαγδαληνή, κι' ἔφυγε στὴν κανονική του ὥρα σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε τὸ ἀνώμαλον.

Καὶ τρέμων ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν κλοπὴ αὐτὴ ποὺ διέπραξε, διηυθύνθη πρὸς τὴν βασιλικὴν ὁδόν. Ὁ χρυσοχόος, στὸν ὁποῖον ἐπῆγε νὰ πουλήσῃ τὸ μενταγιόν, τ' ἀγόρασε γιὰ ἑπτὰ χιλιάδες φράγκα, μὲ τὴν εὐκολία νὰ τοῦ τὸ ξαναπουλήσῃ χίλια φράγκα ἀκριβότερα ἐντὸς διαστήματος ὀκτὼ ἕως δεκαπέντε ἡμερῶν. Διότι ἂν ὁ Γιάγκος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ξαναγοράσῃ τὸ μενταγιὸν ἐντὸς τοῦ διαστήματος αὐτοῦ, ὁ κοσμηματοπώλης θὰ τὸ ἐκρατοῦσε ὁριστικῶς.

Προτοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Γιάγκος ἐξαναπῆγε στὴ Μαγδαληνή, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως αὐτὴ εἶχε προσέξει τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κοσμήματος. Καὶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησίν του ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν εἶχε πάρει τίποτε μυρσοῦλι.

Τὴν ἐρώτησε πῶς θὰ περνοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ της κι' ἔμαθε μὲ χαρὰ ὅτι θὰμενε στὸ σπίτι της χωρὶς νὰ βγῇ καθόλου ἔξω, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐλαφρᾶς ἀδιαθεσίας της. Ἑπομένως ὁ Γιάγκος μποροῦσε νὰ εἶνε ἥσυχος ὡς τὴν ἑπομένην ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν θὰ κοταλάβαινε τίποτε γιὰ τὸ μενταγιόν, γιοτί, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ἔξω, δὲ θὰ ἐφοροῦσε τουαλέττα καὶ συνεπῶς δὲν θὰ παρίστανο ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ τὴν κοσμηματοθήκη της, γιὰ νὰ πάρῃ κανένα χρυσαφικὸ νὰ φορέσῃ. Ὥστε δὲ θᾶβλεπε ὅτι τῆς λείπῃ τὸ μενταγιόν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε κι' ὁ Γιάγκος. Κι' ἔφυγε ἥσυχος.

Ἐδείπνησε μ' ὅλη τὴν ἡσυχία του σ' ἕνα ρεστωράν τοῦ βουλεβάρου, ἔπειτα πῆγε στὸ θέατρο τῆς Ὄπερας, κι' ἄμα ἡ παράστασις ἐτελείωσε, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

Στὸ σπίτι του, παρήγγειλε καφέ, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τὸν ἐκυρίευσαν ἰδέες μαῦρες. Ὁ φόβος μήπως χάσει τὰ χαρτιά, γιατὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πάῃ σὲ λίγο στὴ λέσχη, τὸν ἐβασάνιζε πολύ.

«Τί θὰ κάνω, ἂν χάσω ;»

Νὰ ἡ ἐρώτησις ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ θέτῃ διαρκῶς τὸν ἑαυτό του.

«Καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ χάσω, γιὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς ὅτι ἔχω μεγάλη ἀνάγκη νὰ κερδίσω!... Ἔτσι συμβαίνει διαρκῶς... Ἡ τύχη σοῦ παρουσιάζεται ὅταν δὲν ἔχεις ἀνάγκη. Ὅταν τὴν κυνηγᾶς ὅμως, φεύγει μακρυά σου.»

Κι' ὁ Γιάγκος ἤξερε καλὰ τὸν κόσμο ὥστε νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν μιὰ μεγάλη ἀλήθεια.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν κατέλαβαν τρομερὲς τύψεις συνειδήσεως, κι' εἶπε μέσα του :

«Δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν πάω καθόλου νὰ παίξω ;»

Κι' ἔμενε ἐκεῖ ἀμφιταλαντευόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, καὶ κυτάζων ἀναποφάσιστος τὸν καπνὸ τοῦ σιγαρέττου του, ποὺ ἔκανε ἑλιγμοὺς στὸν ἀγέρα.

Σὲ λίγο ἦταν σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ σπίτι του, νὰ μὴν πάῃ νὰ παίξῃ, ὅταν ἔξαφνα ἐθυμήθηκε τὸν ἄλλον, ἐκεῖνον ποὺ ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ πλευρὸ τῆς Μάγδας του, τῆς γλυκειᾶς του ἀγαπημένης. Ἡ ζηλοτυπία του, ὁ θυμός του, τὸ μῖσος του ἐξύπνησαν πάλι στὸ στῆθος του.

Ἐπέταξε τὸ σιγαρέττο, ἐπῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι του κι' ἐβγῆκε γρήγορα ἔξω..

Ἔκανε κρῦο· ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εὐρισκόταν στὴ συνηθισμένη του χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Ὅταν ἐβρέθηκε ἀπέναντι τοῦ πρασίνου τάπητος, ἐδίστασε πάλι γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ γρήγορα συνεκέντρωσε ὅλη τὴ θέλησί του καί, ἔτοιμος γιὰ τὰ πάντα ἂν ἔχανε, ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ἀλλοίμονο! ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνοοῦσε !

Εἶχε καθήσει ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα σ' ἕνα τραπέζι τοῦ μπακαρᾶ, ἔπαιζε μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ ὅμως τὸ δεύτερο χιλιαρικό του εἶχε κάμει κιόλας φτερά.

Ἐξακολούθησε νὰ παίζῃ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σιγὰ σιγὰ ἔχασε τὸ τρίτο, τὸ τέταρτο, τὸ πέμπτο χιλιάρικο.

Τότε ἐσηκώθηκε χλομός, μὲ τὸ μέτωπο περιρρεόμενον ἀπὸ τὸν κρῦον ἱδρῶτα τοῦ φόβου, σὰν κάποιος τρομερὸς κίνδυνος νὰ ἐκρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ξεχάσῃ τὸν χαρακτῆρα τον. Ὁ Γιάγκος ντὲ Βαλφλὸρ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄκρων. Τὰ ἡμίμετρα δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου. Ἢ ὅλα ἢ τίποτε—αὐτὸ ἦταν ἀνέκαθεν τὸ ἔμβλημά του.

Καὶ ἔκαμε τὴν ἑξῆς σκέψιν : «Ἂν χάσω, θὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου· ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ξέρει τίποτε, ἐκομένως δὲν θὰ ὑποπτευθῇ τίποτε· θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα μ' ὅλη τὴν ἡσυχία μου.»

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια 18η)

«Ἡ ὑπόθεσις δὲ ὅτι ἡ Ραχὴλ Ἔγκελμαν δὲν θὰ εἶνε τίποτε ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, εἶνε ἐκείνη ποὺ προσαρμοζεται καλλίτερα εἰς τὸ λογικόν μου, εἰς τὴν πεῖραν μου, εἰς τὸ ἐνστικτόν μου. Πιθανὸν καὶ ν' ἀπατῶμαι, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶνε συνιστὸν νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχει κὰ πέραν τοῦ ταφου ζωή, ἡ ὁ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Τοῦ Ντ' Ἀννούντσιο

Ι.—*Ἀγάπη παράφορη...*

Ὁ Μάρτης ἐχάραξε τὸν κόνο τῆς ἀγάπης στὴν καρδιά τοῦ Μπιάσκο!

Ἀπὸ δυὸ τρεῖς νύχτες δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι· ἔνοιωθε σ' ὅλο του τὸ σῶμα ἐξάψεις, φαγοῦρες, ἀνατριχίλες, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξεφυτρώσουν ἀπὸ τὸ δέρμα του χιλιάδες ἐξανθήματα, κλαδάκια... μπουκέττα ἀπὸ ἀγριοτριαντάφυλα...Στὸ κρεβάτι του ἔφτανε, ἀγνωστο ἀπὸ ποῦ, μιὰ πρωτόγνωρη εὐδιά, μιὰ εὐδιὰ ὁλόθερμη, γεμάτη ἰκμάδες, ἀπὸ μυρωμπούκια, ποὺ μόλις ἔσκασαν καὶ ἀπό... μυγδαλιὲς ἀνθισμένες...

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶδε τὴ Ζολφίνα, αὐτὴ ἦταν ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ μυγδαλιὰ ἀποθαύμαζε τὸ καγὶ μιᾶς ψιρόβαρκας ποὺ ἀρμέμιζε στ' ἀνοιχτά· στὸ πρόσωπό της ἐζωγραφίζετο μιὰ εὐφροσύνη, μιὰ ἀρωματισμένη λευκότης, ποὺ ἐκρυφομιλοῦσε σιὸν ἥλιο·γύρω της ἕνα λουλουδισμένο τοπεῖο ποὺ τὸ πορφύρωνε τὸ ἁπαλὸ λίκνισμα τῶν λίνων....

Τὰ μάτια της ἐφάνταζαν σὰν δυὸ ὥμορφες, ὁλάνοιχτες ροδοδάφνες...ὅλως διόλου ἄδολα... καὶ στὴν καρδιὰ της ἀκόμα λουλούδια ἤσαν σκαρμένα...

....Μέσα στὰ ὄνειρά του, ὁ Μπιάσκο, ξετρελλαμένος ἐλόγιαζε ὅλη τὴν αἴγλη ποὺ σκορποῦσε τὸ λούλουδο ἐκεῖνο τῆς καλοκαιριάτικης ζωῆς...

Κι' ἡ πιὸ μακρυνὴ ἄκρη τοῦ Ἀδριατικοῦ, κεῖ κάτω, ἐφωτιζόταν μιὰ ἀπὸ τὴς πρῶτες ἀμυδρὲς λάμψεις τῆς αὐγῆς, ὅταν ὁ Μπιάσκο ξύνησε καὶ σκαρφάλωσε στὰ ξύλινα σκαλοπάτια, ὥς ποῦφθασε στὴς φωλῆς τῶν χελιδονιῶν,στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ καμπαναριοῦ...

Στὸν ἀέρα, κυμάτιζαν φωνὲς διάφορες, ἄγνωστες, διαπεραστικές, ὅμοιες μὲ φευγαλέους ἀγασταναγμοὺς, μὲ σιγοθρῶσματα φύλλων, μ' ἀπαλοτριξίματα κλαριῶν, μὲ φτερουγίσματα πετούμενων...

Τὰ σκόρπια σπίτια ἦσαν ἀκόμα νεκρωμένα· ὁ κάμπος ἦταν ἀκόμα μισοσκότεινος πισω ἀπ' τὰ μουντὰ ρυντῶ τῆς πάχνης... Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὴς ὄχθες τῆς ἀκύμαντης λίμνης, ἡ αὔρα ἀνάδευε τὰ δέντρα... Ἐκεῖ μακρυὰ τ' ἀνώμαλα βουνάκια διεγράφοντο μὲ γραμμὲς πολὺ τραχειές, ἑνωμένα μὲ τὸν γκρίζον ὁρίζοντα... Μπροστά, ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα, βαθυγάλαγη, μὲ κάμπποσα κανιὰ ποὺ ἐσκίζαν τὸ λυκαυγές...

Κι' ἔπειτα μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ θέα. . μιὰ ὁλόγλυκεια, διαφανέστατη οὐράνια ἁρμονία... ὅπου τ' ἀστέρια ἐχλωμόσβυναν ἕνα ἕνα...

Οἱ τρεῖς καμπάνες ἀκίνητες, μὲ τὴς φουσκοτὲς μπρούτζινες κοιλιές, στολισμένες μ' ἀραβουργήματα, περίμεναν το χέρι τοῦ Μπιάσκο γιὰ νὰ τινάξουν τὴς θριαμβευτικὲς κραυγές τους στὸν αἰθέρα τοῦ γλυκοχαράγματος...

Κι' ὁ Μπιάσκο ἄρπαξε τὰ σκοινιά.

Στὸ πρῶτο τράβηγμα, ἡ πιὸ μεγάλη καμπάνα,ἡ «Λύκαινα» ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα φοβερό· τὰ πλατειὰ χείλη της μαζεύτηκαν, σφίχτηκαν, κι' ἄνοιξαν ἕνα κῦμα μεταλλικῶν ἤχων, μαζὶ μ' ἕνα εἶδος μουγχρητοῦ δυνατοῦ, ἀνεβόησε σ' ὅλες τὴς σκέπες κι' ἀπλώθηκε μὲ τὸν ἀέρα σ' ὅλα τὰ λειβάδια καὶ σ' ὅλες τὴς ἀκρογιαλιές...

Καὶ κάθε χτύπημα σκόπαγε ἤχους ἀτέλειωτους· ὁ μπροῦτζος ἄναψε, ὅμοιος θηρίο μανιασμένο ἀπὸ θυμὸ ἢ ἀπ' ἀγάπη, ἔγερνε τρίζοντας τρομερὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά, δείχνοντας τὸ λαρύγγι του μὲ τὰ δυὸ ἀνοίγματα. τινάζοντας νότες βαρειές, βαθειές, ἀνάκατες μὲ μιὰ βροντὴ ἀτέλειωτη, σημαίνοντας ρυθμικό, ὥς που βυθίστηκε σ' ἀνατριχιαστικὸ κρυστάλλισμα ἁρμονίας, ποὺ ἀπλονόταν εὔηχα τὸ σύμπαν.

Ἀπόμακρα, τὰ ἠχηρὰ καὶ φωτεινὰ κύματα τῆς χαρουγῆς ἔδιοχναν τὸ σκοτάδι ἀπὸ τοὺς κάμπους· ἡ πάχνη ἀνέβαινε σὰν κπινὲς κι' ἐχάνετο ἀργὰ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τὰ βουναλάκια ἐφάνταζαν χαλκόχρωμα. Κι' ἐξιφνα κήδησε ἕνα ἄλλο καμπάνισμα, τὸ ἁρμονικὸ χτύπημα τῆς «Νυχτερίδας»,διαπεραστικό, βραχνό, ἀσθενικό, ὅμοιο μὲ λυσσαλέο γαύγισμα ποὺ ἀποκρίνεται σ' ἕνα οὐρλισμα ἄγριο.

Κι' ἔπειτα ἤχαν τὸ γρήγορο σφυροκόπημα τῆς «Τραγουδίστρας» ἕνα χτύπημα ἤρεμο, ρυθμικό, ἁλαφρὸ κι' ἀδιάκοπο, ποὺμοιαζε μὲ ραγδαία χαλαζοβροχὴ πάνω σὲ κρουσταλλένιο θόλο...Κι' ἦσαν ἀκόμα, οἱ μακρυνοὶ χτύποι τῶν ἄλλων καμπαναριῶν.

Τὸ κωδωνοστάσιο τοῦ Σὰν Ρόκκο, κεῖ κάτω, κεῖνο τὸ κόκκινο καμπαναριό, τυλιγμένο ἀπὸ ἔλατα· τὸ κωδονοστάσιο τῆς Σάντα Τερέζας, ὑπέρογκο, κωνικό, θολωτό· τὸ κωδωνοστάσιο τοῦ Σὰν Φράνκο· τὸ κωδωνοστάσιο τοῦ μοναστηριοῦ... δέκα... δεκαπέντε μεταλλικὰ στόματα, ποὺ ἔσκορποῦσαν χαρμόσυνους καὶ ἁρμονικοὺς ἤχους στοὺς κάμπους, διύμεσα σ' ἕνα λούσιμο ἀπὸ φῶς...

Αὐτὴ ἡ βοὴ ἐμεθοῦσε τὸν Μπιάσκο· ἔκρεπε νὰ ἰδῆτε τὸ λιπόσαρκο καὶ γιομάτο νεῦρα ἐκεῖνο χαμίνι, μὲ μιὰ βαθειὰ οὐλὴ χαραγμένη στὸ μέτωπο, ν' ἁπλώνῃ τα χέρια ἀγκομαχῶντας, ν' ἁρπάζῃ τὰ σκοινιὰ σὰν πίθηκος, νὰ σηκώνεται ἀπ' τὴν τεράστια δύναμι τῆς ἀγασημένης του «Λύκαινας», νὰ σκαφαλωνῃ στὴν ἄκρη γιὰ νὰ δώσῃ τοὺς τελευταίους δονισμοὺς στὴν «Τραγουδίστρα» ἀνάμεσα στὸ ὑπόκωφο βροντήγμα τῶν δυὸ ἄλλων μανισμένων θηρίων ποὺ ἄρχισαν νὰ δαμάζουνται...

....Ἐκεῖ ψηνόταν ἡ ἤταν βασιληᾶς!...

Οἱ φουντωτὲς περικοκλάδες ἐσκαρφάλωναν, μὲ νεανικὴν ὁρμή, στὸν κρασισμένο γέρικο τεῖχο τοῦ καμπαναριοῦ· ἐτυλίγοντο στὰ δοκάρια τοῦ ὑπόστεγου σὰν σὲ κορμοῦ; δέντρων· ἐσκέπαζαν τὰ κόκκινα τοῦβλα μ' ἕνα σωρὸ μικρα τραχειὰ φύλλα γυαλιστερὰ σὰν πλάκες σμάλτινες. ἐκρέμοντο ἀπ' τὰ πλατειὰ γεῖσα ὅμοια μ' ἀνορίθμητα στιλπνὰ φείδια· ἀπλώνοντο στὴ σέγη ὅπου ἦσαν σκόρπιες φωλιές, καινούργιες καὶ παληές, γεμάτες... ἐρωτευμένα χελιδόνια..

Τὸν ἔλεγαν τρελλὸ τὸν ἄμοιρο τὸν Μπιάσκο· μὰ ἐκεῖ ψηνόταν ἡ βασιληᾶς καὶ ποιητής....

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ καθάριος οὐρανὸς ἐκαμάρωνε πάνω ἀπ' τοὺς ἀνθισμένους κάμπους, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἀδριατικὸς ἐφωσφόριζε ἀπ' τὴν ἀντανάκλασι τῶν ἀχτίνων τοῦ ἥλιου κι' ἀπὸ ἄλμπουρα πορτοκαλλοχρωματισμένα· τὴν ὥρα ποὺ οἱ δρόμοι κάτω ἐμυρμήκιζαν ἀπ' τοὺ; δουλευτάδες· αὐτὸς ἔμενε στὴν κορφὴ τοῦ καμπαναριοῦ του, σὰν ἄγρο ο γεράκι, δίχως νὰ κάνῃ πίποτο, μὲ τ' αὐτὶ κολλημένο στὴ χεῖλη τῆς «Λύκαινας», κ ἴνου τοῦ φοβεροῦ κ.' ὑπέροχου θηρίου ποὺ τοὺχε τσακίσει μιὰ νύχτα τὸ μέτωπο· κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, χτυποῦσε τὴν καμπάνα μὲ τὸ νῦχι τοῦ δαχτύλου του, γιὰ ν' ἀφουγκρασθῇ τὴς διάκοπες καὶ συνεφάρμογίες.

Ἀπλα του, ἔλεμε σὰν δισμαγτικὸ ἡ «Τραγουδίστρα», ποὺ ἦταν σκαλισμένη ἀπάνω τὴς ἡ εἰκόνα τοῦ Σὰν Ἀντώνιο· μακρύτερα, ἡ «Νυχτερίδα» ἔδειχνε τὴν κοιλιά της ρυτιομένη ἀπὸ μιὰ σχισμάδα καὶ τὰ πλατειὰ φαγωμένα χείλη της:...

Τὶ ρεμβασμοὶ ἀνάμεσα στὴς τρεῖς αὐτὲς καμπάνες... τί ἀπατηλὰ κι' ἄλλόκοτα ὄνειρα... τί λυρικὲς μαγεῖες πόθων!... Καὶ πόσο ἦταν ὥμορφο τὸ ἀνθῶν κεφάλι τῆς Ζολφίνας, σὰν ξάνοιχε ἀνάμεσα ἀπ' τὴ θάλασσα τῶν ἀρτιον κῶν ἐκείνων κυμάτων, τὴν ὥρα τοῦ ἔσπ ρινοῦ, τότε ποὺ οἱ μελωδίες τῆς «Λύκαινας» ἔκαιρναν τὸ μελαγχολικό τους τόνο κι' ἀργόσβυναν... ὡς ποὺ ξεψυχοῦσαν ἀπὸ ραθυμία . . . . . .

(Τὸ 2ον μέρος εἰς τὸ προσεχές)

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

Πέρασαν ὧρες π' ὁ ἥλιος κερύφτηκε πίσ' ἀπ' τὶς μαῦρες κορφές, σέρτοντας μαζύ του μι' ἀκόμα θλ βερὴ τῆς ζωῆς μας ἡμέρα. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸ νέο φεγγάρι ρίχνει τὸ φῶς του χλωμό, λυπημένο ἀράμεσ' ἀπ' τ' ἄσπρα συννεφάκια ποῦ μοιάζουν νυφοῦλες φωτοστεφανωμένες.

Κάτω τὰ γυμνὰ τὰ βουνό, ρίχνουν τὶς σκιές τους, ἁλαφρυές, φανταχτερές, σὰν τὶς σκέψεις μας...

Οὔτε ἕνα κεῦκο δὲ στολίζει τὴν ἔρημη ἐξοχή, ποῦ νὰ μπορῇς στὸ φύλλωμά του νὰ ψιθυρίσῃς τὸν πόνο σου.

Τ' ἀγέρι μόνο τὸν παίρνει στὶς πλατειές του ἀγκάλες, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ μακρυά, κεῖ ποῦ μάτια ὑγρὰ ἀπ' τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο, πάντα κάτι μ' ἀγωνία προσμένουν ἐνῷ τὴ μουγγάδα τῆς νύχτας ταράζει τὸ κελάρυσμα τῆς πηγῆς, ἀδιάκοπα φλύαρο, μονότονο, σὰν τῆς ζωῆς μας τὸ κύλημα. Τ.Τ.915 *Κώστας Μαρμαρίδης*

ΑΓΑΠΕΣ

Μοῦ ἀρέσει ὧρες νὰ θολώνω τὶς θύμησές μου, νὰ τὶς βεβηλώνω καὶ νὰ χαίρουμε κατόπι στὸ ξέχασμά τους. Μ' ἀρέσει νὰ νοιώθω τὴν ἐξάγνιση ποῦ μοῦ χαρίζεις σὰν ἱέρισσα καὶ σὰν αὐτοκρατόρισσα μὲ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ γραμμοῦλες ποῦ σοῦ γράφω σὲ τέτοιες ὧρες μοῦ φαίνεται πῶς ἀνεβοκατεβαίνουνε σὰν ἀνήσυχο στῆθος, ταραγμένο. Καὶ μοῦ ξεφεύγουνε τότες κάτι λογάκια ποῦ μόλις τὰ παίρνει τ' αὐτὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ποῦ γιομίζουνε τὴν ψυχή μου τὴν ἀχόρταγη. Ὠ! μεθύσι...

Ποῖος μπορεῖ νὰ πῇ πῶς κυλάω μὲ τὸ κέφι τοῦ ὄχλου; Ἐγὼ συναντάω πάντα, σὲ κάθε δύσκολη ὥρα, τὴν ἁγιοσύνη ποῦ σκορπάει τὸ πρόσωπό σου.

.....Γιατὶ καὶ σὺ θέλεις νὰ ξέρῃς ἂν ἔχω πάντα τὴν πίστη ποῦ σώζει. Γιατὶ μὲ θέλεις θρῆσκο στὴ ζωὴ καὶ στὴν Ἀγάπη καὶ γιαὐτὸ μὲ ρωτίζεις μὲ τὸ ἁγίασμα τῆς γλύκας σου καὶ μὲ τῆς ἁγιοσύνης σου τοὺς κρίνους.

Ἀθήνα *Γιῶργος Τουφεξῆς*

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΑΣ ΜΥΡΟΛΟΓΙ

Παρακαλῶ σε, μαύρη γῆς, κι' ἀραγκιασμένο χῶμα,
αὐτὸν τὸ νειὸ ποὺ σοῦστειλα νὰ μή μου τὸν μαράνῃς.
Νὰ τὸν κρατᾷς τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰ τὸν ἔχῃς
καὶ μὲς στὴν κρύα σου ἀγκαλιὰ νὰ μοῦ τονε καλοχῇς
—Σὰν τί νὰ λές, μαυρόμοιρη, καὶ τί μοῦ κου-
[βεντιάζεις;
αὐτὸν τὸν νηὸ ποὺ μοῦστειλες πῶς νὰ μή τὸν μα-
[ράνω;
Καὶ μήπως εἶμαι μάνα του ἢ μήπως ἀδεφή του
νὰ τὸν κρατῶ τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰ τὸν ἔχω;
Μένα μὲ λένε μαύρη γῆς κι' ἀραγκιασμένο χῶμα
ποὺ τρώω νηούς, τρώω γρηές, ποὺ τρώω παλλη-
[κάρια,
τρώω τῶν μανάδων τὰ παιδιά, τῶν ἀδεφῶν τὰ-
[δέρφια,
χωρίζω καὶ τὰντρόγυνα, τὰ πολυαγαπημένα.

ΚΟΡΗΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἀχ! μάνα μου καυρόκαρδη, μὰ χάρη σοῦ ζητάω·
ποτὲ σου βράδυ ὁλόβραδο νὰ μὴ μυρολογήσῃς,
γιατὶ δεινὰ ἡ μαύρη Γῆς καὶ τρώει ὁ μαῦρος Χάρος
κατὼ κερὶ νὰ τοὺς φωτιὰ,γυαλὶ νὰ τοὺς κεράσῃ
κι' ἄκουσα τὴ φωνίτσα σου κι' ἐσπάραξε ἡ καρδιάμου
καὶ μοῦ ἐρωγιστῇ τὸ γυαλὶ καὶ τὸ κερὶ μοῦ ἐβρύστη
καὶ στάξει ἡ στάλα τοῦ κεριοῦ μὲς στοὺς ἀποθαμέ-
[νους,
καίει τῶν τυφάδων τὰ χρυσᾶ,τῶν νέων τὰ στολίδια.
Θυμώνει ὁ Χάρος μὲ τὰ μέ, στὴ μαύρη Γῆς μὲ
[ρίχνει
κι' ἐσάπη τὸ κορμάκι μου κι' ἐχάθη ἡ ὁμορφιά μου.

Δημοτικὰ Τραγούδια

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

⊡ ⊡ ΜΑΡΙΑ ⊡ ⊡

Τοῦ Γκότσαλ

Στὸ παραθύρι κάθεσαι, Μαρία,
τῆς πολιτείας ἐσὺ τὸ ἁπλὸ παιδί
Καὶ βλέπεις ἐσὺ τοὺς ἄνθους ποὺ παιχνιδίζουν
στὴν αὔρα τὴν ἀποστερφή.

Κι' ὅποιος περνάει στὸ δρόμο σου διαβάτης
σὲ χαιρετάει σεβάσμια στὴ στιγμή,
γιατί σαι, ἀλήθεια, μιὰ προσευχούλα,
τόσον ἀγνὴ καὶ ὡραία καὶ σεμνή.

Τὰ μάτια τῶν ἀνθῶν κοιτᾶνε ἀπάνω
τῶν ἰδικῶν σου γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς,
στὸ ὁλάνθιστο γιατὶ παράθυρό σου
εἶνε ἡ μορφή σου ὁ πιὸ ὥμορφος ἄνθός.

Τὰ δειλιὰ τους σήμαντρα ἠλκειὰ
σκορπᾶνε, χαιρετῶντας σε, ἁρμονία.
Ὠ, ἂς μὴ στυγίῃ ἡ θύελλα ποτέ
τ' ἄνθη καὶ τὴν καρδοῦλα σου Μαρία.

Μετάφρασις *Λ. Κουκούλα*

ΠΟΤΕ Μ' ΑΡΕΣΕΙΣ

Μ' ἀρέσεις ὅταν μὲ κυττᾷς
κρυφὰ καὶ σὲ κρυφοκυτάζω,
καὶ μέσ' στὰ λάγγα μάτια σου
τοὺς ἴδιους πόθους μου διαβάζω.
Μ' ἀρέσεις πάλι, ἄλλοτε,
ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ μᾶς λάχει
νὰ μείνουμε οἱ δυὸ μονάχοι.
Ποῦ νοιώθω ἀπ' τὸ χέρι σου
πῶς τὸ κορμί σου ἀνατριχιάζει
στὴν ἔκφαφή μου ὁλόκληρο.
Μ' ἀρέσεις, πάλι, ὅταν μὲ νάζι
φέρνεις κοντὶ τὰ χείλη σου
τὰ ματωμένα νὰ φιλήσω
καὶ μὲ γελᾷς καὶ γέρνεις πίσω.
Μ' ἀρέσεις, ὦ ἀλλοιώτικα
μ' ἀρέσεις τότε ! μὲ τρελλαίνεις,
σὰν σὲ φιλῶ παντοῦ καὶ κλεῖς
τὰ μάτια σου, σὰν νὰ πεθαίνῃς.
Καὶ δὲν μ' ἀρέσεις, μονάχα
ὅταν τὰ χάδια μας σ' ἀρέσει
ν' ἀρίνουμ' ἄξαφνα στὴ μέση.

Τ. Τ. 927 *Ἀ. Γιάγκου Ἀλέξανδρος*

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΒΩΜΟ

Μὲ ἄνθη λεμονιᾶς ἐμμορφοστόλισες
τ' ὥρηο σου κασταυόξανθο κεφάλι
καὶ τράβηξες μέσ' τὴς χαρᾶς τὸ πέλαγο
γιὰ τὴ γλυκειὰ τοῦ ὑμεναίου ἀγκάλη.

Ροδόφυλλα σοῦ σκόρπισαν στὸ διάβα σου
κι' εὐχὲς ἀγνὲς τριγύρω σου χυθῆκαν
κι' ἀπὸ ψαλτάδων στόματα καλλίφωνα
ἢ προσευχὲς στὸν οὐρανὸ ἀνεβῆκαν.

Μὰ μέσ' στῆς ψαλμοδίας τὸ μυστήριο
μοῦ φάγηκε, συχώρα με παρθένα,
πῶς κάποια σου ὀνείρατ' ἀλησμόνητα
πεθαίνανε καὶ σβύναν ἕνα ἕνα.

Τ. Τ. 907 *Ἀλέξανδρος Μίχας*

Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποὺ ἀδημοσιεύθησαν εἰς τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀναγνώσατε σήμερον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἀθ. Μ. Ἀθηνᾶ ἡ Ἐπιφανεστάτη (28) Τὶ γράφει ὁ Διεύθυνσις

Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἀναγνώσετε ἐκ νέου τὸν ὅλον.

3 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 3

Ἐστάθηκε λίγο· κι' ἐξηκολούθησε.

—Ἀλλὰ γελᾶ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὸν κρατῶ ἀκόμη μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Ἂν τὴν ἔχανα κι' αὐτήν, φοβοῦμαι πῶς θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ζήσω.

—Κι' ὅμως, ἂν ἔκαν ἴλαβα καλά, ὁ πατέρας σας ἔχει ἄλλα σχέδια. Θέλει νὰ σᾶς παντρέψῃ.

—Ἔχει δίκηο σᾶν πατέρας, ἀλλὰ ἐγὼ θ' ἀντισταθῶ.

—Κι' ἂν ἐπιμείνῃ ;

Μοῦ εἶνε ἀδιαφορο. Θὰ ἐπιμείνω περισσότερο ἐγώ.

—Θὰ μείνετε λοιπὸν ἔτσι, ὁλομόναχη γιὰ πάντα;

—Ναί, γιὰ πάντα.

—Ἐκτὸς ἂν...εἶπεν ὁ Τώνης.

Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἀπήντησεν ἐκείνη.

—Μοῦ ἐπιτρέπεις ἀκόμη μιὰν ἐρώτησι ;

—Ἀρκεῖ νὰ μπορῶ νὰ ἀπαντήσω.

—Ἤθελα ν' ἄκουα ἀπὸ τὰ χείλη σας, πῶς τὴν φαντάζεστε, ἐσεῖς, τὴν ἀγάπη ;

—Ἔρχονται, ἀπήντησεν ἡ Δώρα παρατηροῦσα τὸν πατέρα της μὲ τὴν κυρίαν Φλωρᾶ.... θὰ σᾶς πῶ ἄλλη φορά.

***

—Δὲν σοβᾶσαι, Δώρα μου τὴν ὑγρασία ; εἶπεν ἡ Κα Φλωρᾶ.

Καὶ ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

—Ἡ παληά μας φιλία ποὺ ἀνανεώθηκε μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὲ λέω ἔτσι.

—Ἐλεύθερα, εἶπε ἠρμά ἐκε.νη.

—Καί, σεῖς, εἴστε λεπτὰ ντυμένος, εἶπεν ὁ κ. Χάρης πρὸς τὸν Τώνην.

—Ἂν θέλετε, πηγαίνομε, ἀπήντησε ὁ Τώνης κὶ ἐσηκώθηκε.

Αὐτὴ ἡ διασταύρωσις τρυφεροτήτων, ἐκ μέρους τῆς Κας Φλωρᾶ πρὸς τὴν Δώραν καὶ τοῦ κ. Χάρη πρὸς τὸν Τώνην, ἐγέννησεν ἀμέσως εἰς τοὺς δύο νέους τὴν ἴδιαν ἐντύπωσιν. Ὅτι οἱ γονεῖς δὲν ἔχασαν τὸν καιρό τους στὴν τραπεζαρίο. Μὲ τὰ ποτηράκια τοῦ λικὲρ στὸ χέρι, θ' ἀντήλλαξαν βέβαια μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν των.

Καὶ πραγματικῶς, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτε ρητῶς, ἐξέθεσαν ὁ καθένας εἰς τὸν ἄλλον τῆς λεπτομέρειες ποὺ ἀποτελοῦν συνήθως τὸν πρόλογον τοῦ γάμου.

Εἰς τὸ τέλος μάλιστα τῆς κάπως ζωηρᾶς καὶ ἐγκαρδίου συνομιλίας των, ἀκούσθηκαν νὰ λένε :

—Κι' ὅμως ἡ Δώρα μου ἀποστρέφεται τὸ γάμο.

—Κι' ὁ γιός μου τὸν μισεῖ.

Καὶ σὲ λίγο πάλι ὁ κ. Χάρης :

—Αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος,..

—Γιὰ νὰ παντρευτοῦνε καὶ οἱ δυό, συνεπλήρωσεν ἡ κ. Φλωρᾶ.

Καὶ γελῶντας ἐσηκώθηκαν.

***

Ἡ κατάστασις τῶν δύο νέων ἦταν ἀληθινὰ ἁρμονική.

Ἐταίριαζαν στὴν ἡλικία, στὴν ὥμορφιά —ὁ Τώνης ἦταν γόστιμος μελαχροινός— στὴν ἀνατροφή, στὴν οἰκογενεια -ἦταν δυὸ καλῆς οἰκογένειες τοῦ τόπου —καὶ στὴν οἰκογενειακὴ κατάστασι.

Καὶ ὁ κ. Χάρης καὶ ὁ κ. Φλωρᾶς εἶχαν τραπεζιτικὲς ἐργασίες, ἀρκετὰ καλές, ὁ ἕνας στὴ Κωνσταντινούπολι, ὁ ἄλλος στὴν Αἴγυπτο. Μ'ἕναν τέτοιο γάμο ἠμποροῦσαν καὶ νὰ συνεργασθοῦν καὶ τότε ἡ περιουσίες των θὰ ηὔξαναν ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ ἁρμονία αὐτὴ ἐποχροῶσε καὶ σ' ἄλλες λεπτομέρειες. Εἶχαν καὶ οἱ δύο κτήματα στὸ νησί, καὶ τὰ «δίδυμα» σπήτια των, μὲ τὰ ἴδια παραθυρα, τὰ ὅμοια μπαλκόνια, τα ἴδια κάγκελο, τὰ ἴδια περιβόλια.

Ὅλα συντελοῦσαν νὰ τοὺς κάμουν ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι.

Ἔκρεπε μόνον νὰ ταιριάζουν καὶ οἱ χαρακτῆρες των καὶ τὸ κυρ.ώτερο νὰ...θέλουν.

Ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοὺς γονεῖς ὑπῆρχε.

Τα ἄλλα ἐξηρτῶντο ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς νέους.

Καὶ ὡ; τώρα δὲν ἔχομε παρὰ δυὸ σημεῖα γι' αὐτούς,

Τὸ ἕνα ὅτι δὲν θέλουν νὰ παντρευθοῦν.

Τὸ ἄλλο ὅτι ἐλάθησαν μαζὶ ὁλόκληρο τὸ βράδυ κι' ἐστγομιλοῦσαν.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, κατὰ τὰς δέκα,εἶχαν ὁρίσει νὰ βρεθοῦν καὶ οἱ τέσσαρες στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις στὰ σπίτια των. Καὶ ἡ τελετὴ αὐτὴ ἐπῆρε γιὰ τοὺς νέους τὸ χαρακτῆρα ἐκδρομῆς καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς των τὴ σημασία προσκυνήματος.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐνθυμοῦντο καλὸ τὰ σπήτια ποὺ γεννήθηκαν. Διατηροῦσαν καὶ ἡ Δώρα καὶ ὁ Τωνης μιὰν ἀναμνησι γλυκειὰ ἄλλ' ἀόριστη τῆς καμάρας μὲ τα δυὸ μεσημβρινὰ παράθυρα ποὺ ἦταν τα κριβάτια των, τοῦ περιβολιοῦ μὲ τὴ δεξαμενὴ τοῦ κρασισμένου νεροῦ, τῆς ἀποθήκης μὲ τὴν πλατειὰ σκάλα, ποὺ ἔσκιαζε ὅλο τὸ ἀπόγεμμα.

Στὰς δεκα παρα λίγα λεπτὰ ὁ κ. Χάρης μὲ τὴν κόρη του καὶ τὴν Μὶς Κέλλυ ἦσαν στὸ σαλόνι.

Ἡ Δώρα ἐφορεῦσε ἕνα ἄσπρο φόρεμα μὲ μεγαλους κύκλους πολυχρώμων λουλουδιῶν,καὶ μι.α σάρπα στὸ κεφάλι γαλανόχρωμι.

Ἡ Μὶς Κέλλυ ἦταν ἐπίσης θελκτική ἐκεῖνο τὸ πρωΐ μὲ τὸ ρόζ φορεματάκι της καὶ μιὰ σάρπα ὅμοιο.

Δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κάθισουν κι' ἔφθασαν ἡ Κα Φλωρᾶ μὲ τὸν Τώνη.

Ἐξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὰ σπήτια.

Ἀπὸ τοὺς λιθοστρωμένους δρόμους ἐπερνοῦσαν μ' ἕνα θόρυβο χαρούμενο, τὰ πράσινα παραθυρόφυλλα μισάνοιγαν καὶ μάτια περίεργα τοὺς παρηκολούθουν καὶ πότε, πότε, οἱ ἀραιοὶ διαβάτες ἐστέκοντο καὶ ἐκαλημέριζαν τοὺς «ξενους», γιατὶ ἔλειπαν τόσα χρόνια, ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται ἀμέσως.

***

Σ' ἕνα χαμηλὸ παραθυράκι μιὰ ξανθοῦλα, μπροστα στὴ γλάστρα τοῦ βασιλικοῦ τῆς ἐκύτταγε μὲ ἔκσταση τὴ Δώρα, τὴ σάρπα της, τῆς κάλτσες , τοὺς κύκλους τοὺς γαλάζιους τοῦ φορέματός της,

Ἡ Δώρα χαμογέλασε μὲ τὴν ἀφθονία αὐτὴ τοῦ θαυμασμοῦ της, στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ χαΐδεψε μὲ τὸ γυμνό της χέρι τὸ φουντωτὸ βασιλικό.

Μιὰ πλούσια μυρωδιὰ ἐπεριχύθηκε.

—Νὰ κόψω ἕνα κλαδάκι ; ἐρώτησε ἡ Δώρα τὴν ξανθοῦλα.

Ἐκείνη ἐκατακοκκίνησε, χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ εἶπε κάποια λόγια μπερδεμένα κι' ἀκατάληπτα.

Τί εἶπες ; ξαναρώτησε ἡ Δώρα κάνει' νὰ κόψω ;

Ἡ μικροῦλα τὰ εἶχε χάσει τώρα καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

Μονάχα τὰ φρύδια της ἀνασηκώθηκαν ἀργὰ κι' ἡ Δωρα ἐκαταλαβε τὴν ἄρνησι. της.

Πρὶν προχωρήσῃ ὅμως, ἐνῷ εἰ ἄλλοι εἶχαν μακρυνθεῖ, ἡ μικρὴ εὐρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὴς πῇ :

—Σταθῆτε νὰ σᾶς δώσω ἐγώ.

Κ.' ἔτρεξε στὸ ἄλλο παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλή, κι' ἔκοψε ἕνα πλούσιο κλαδὶ βασιλικοῦ, τὸ τίναξε, να »ἔσῃ ἡ δροσιὰ καὶ τῆς τὸ προσφερε μ' εὐγένεια καὶ προθυμία.

Ἡ Δώρα παραξενεύτηκε γιὰ τὴ διάκρισι.

Ἔκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καθαυῆς καμαρούλας, εἶδε τὴ γλάστρα στὸ ἄλλο παράθυρο καὶ τὸ βασιλικό της, ποὺ ἦταν ἐπίσης φουντωτός, καλοφτειαγμένος, ὁλοστρόγγυλος.

—Γιατὶ δὲν κόβεις ἀπὸ τοῦτον ; τὴν ἐρώτησε, δείχνοντας τὸν κῆπο.

Ἡ ξανθοῦλα πάλι ἐκοκκίνησε

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ :

Ἀθηναία ἢ Ἐπαρχιωτοπούλα;

Ἐπειδὴ ἡ παροῦσα στήλη γράφεται τὴν 26ην καὶ ὄχι τὴν 31ην Ἰουλίου, ὁπότε ἤκουε ἡ προθεσμία τῆς ψηφοφορίας, μόνον εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ δυνηθῶ, συγκεντρώσας ὅλας τὰς ψήφους, νὰ συνοψίσω τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ μεταξὺ Ἀθηναίας καὶ Ἐπαρχιωτοπούλας δημοψηφίσματος καὶ νὰ δώσω τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων αἱ ὁποῖαι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν δευτέραν ψηφοφορίαν διὰ τὴν προΐσκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ παρακαλοῦνται αἱ ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα δεσποινίδες Μενεξέδένιο, Μπουνετάκι, Μιστεγκέτ, Γλυκοματοῦσα, Ναυσικάα, Brunette, Ἰωνικὴ Αὔρα, Papillon, Βασίλισσα Ἀνθέων καὶ Σαμιώτικο Ἀστέρι, νὰ μοῦ στείλουν ἐγκαίρως καινούργιες φωτογραφίες, μόνον κεφάλι μὲ λίγο μπούστο, ὄχι προφίλ, χωρὶς καπέλλο καὶ καθαρές.

Ψηφοδέλτια ἔστειλαν :

Ἀνὰ ἕνα. — Ἀ. Μιντυλόκης, Ἀ. Στράντζαλης, Κ. Ἀλεξάνδρου, Σ. Ρεβανάς, Ἀ. Μαρτζούκος.

Ἀνὰ δύο.—Ἐ. Κατσαρέλης, Ι. Ζαφειρόπουλος, Φ. Ζίγκας, Σ. Σαλώμ.

Ἀνὰ δέκα.— Ι. Ἀλεξάκης.

Ἀνὰ εἴκοσι. - Ἀ. Κολοκύθας.

Ψήφους χωρὶς ψηφοδέλτια μετ' ἰσαρίθμων 50λεπτων ἔστειλαν : Ὑπὲρ τῆς δίδος Ὀνειρεμμένη Λευτεριά, ὁ κ. Πίκ Νίκ διὰ ψήφων 50.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Πιλοτέντια Ἀμαζῶν, οἱ κύριοι καὶ δίδες Ὡραία Χαρουγή, Νικητής Σαλαμῖνος, Θαλασσία Αὔρα, Τ. Ζαφειρόπουλος, Μ Χαραλαμπίδης, Νεόφυτος Ζωή, Δέσποινα Παπαδοπούλου, διὰ ψήφων 20 ἑκ ὅλου.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Σαμιώτικο Ἀστέρι, ἡ δὶς Διάνα δ.ἀ ψήφων 10. — Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαργαρίτα, ὁ Ἰ. Πανουργιᾶς διὰ ψήφων 14. — Ὑπὲρ τῆς δίδος Σενέλη οἱ κ. κ. Μ. Ματθαῖου διὰ ψήφων 50 καὶ Β. Εὐαγγελᾶτος διὰ ψήφων 5.— Ὑπὲρ τῆς δίδος Ρωμαντικῆς Βολιωτοπούλα οἱ κ. κ. Δ. Νικολάου διὰ ψήφων 50 καὶ Β. Εὐαγγελᾶτος διὰ ψήφων 5.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Κόρης τῶν Κυμάτων οἱ κ. κ. Γ. Παπασταμόπουλος διὰ ψήφων 2, Χρ. Χριστοδουλόπουλος διὰ ψήφων 2 καὶ Ἀ. Παναγοπουλος διὰ ψήφων 10.

Ἡ ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	δρ. 4.958.50
Ἐκ ψηφοδελτίων	» 21.50
Ἐκ ψήφων	» 109.—
Σύνολον	δρ. 5.029.—

Ἐπίσης 32.50 εἰς στέμματα.

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Ἐκ τῶν ἄνω 43 ψηφοδελτίων τὰ 24 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ τὰ 19 ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοπούλας.

Φύλ.	Ἀθηναία	Ψῆφ.	Ἐπαρχιωτοπούλα	Ψῆφ.
160	Ἐδελβάϊς	217	Μιστεγκὲτ	604
161	Ρωμαντ. Νύξ	173	Ζιγκλὲτ	153
162	Καστανὴ	157	Κικὴ	235
163	Μπλάνς	112	Ρβολιωτοπούλα	617
164	Ἀν.Ἀμυγδαλιά	181	Ἐενητεμμένη	141
165	Σάσα	105	Ἀφρὸς	187
166	Μυρσίνη	218	Κόρη Κυμάτων	733
167	Μ.Μπουνετάκι	505	Χαρ. Λόγούλα	110
168	Ἀλεξάνδρα	91	Κυκλ. Κρῖνος	122
169	Μυρωμένο Γιοῦλι	181	Ἰάνθη	234
170	Ροδάκινον	75	Γλυκοματοῦσα	802
	Ἐλα Ντούσλαντ	83	Ναυσικάα	102
171	Ἐλκ. Τσιγγάνα	71	Χαριὲς	56
	Μπουμπούκι	126	Μενεξὲς	109
172	Φρόσω	172	Θεᾶτοῦ Ἔρωτος	206
			Brunette	550
			Χρυσάνθεμον	196
			Ὑβόννη	60
173	Ἐενία	49	Μικρ.Χρυσαλὶς	94
			Μαρίνα	35
174	Ἐλευθερία	49	Ἰωνικὴ Αὔρα	211
			Π. Τραυματιῶν	52
			Βοσκοπούλα Π.	50
175	Δήδα	52	Κυθ. Αὔρα	36
			Γαρύφαλλον	70
			Ρεμβόδης	33
			Τριγὼν	64
176	Μινέρβα	192	Ἐενέλη	781
			Μάσκα	31
			Θαλασσολάτρις	60
177	Ἥρα	32	Papillon	564
			Β. Ἀνθέων	663
178	Κάκια	40	Σαμ. Ἀστέρι	186
			Βιολέττα	90
			Ντολορὲς	39
			Ὀν. Λευτεριὰ	184
179	Ζακελίνα	51	Νέκταρ Σάμου	339
			Καμέλια	48
			Π. Ἀμαζῶν	182
180	Χανουμάκι	56	Λοῦλα	29
			Τ. Λιγιώτισσα	29
			Σμαράγδα	39
181	Γλυκειὰ Νανὰ	35	Μαργαρίτα	85
			Ἄρμα Ἔρωτος	33
			Μῆλον Ἔριδος	54
182	Μελαχροινὴ	36	Λαῖς	26
			Κάρμεν	49

Ἀ. Σαμαρᾶν. Μπορεῖτε. — Δ. Ν. Νικολάου. Πρόκειται περὶ ἄλλου ἀπὸ τὸν τομὲα 911. - Μιστεγκέτ. Τὰ παληὰ κλισὲ ὀξειδοῦνται καὶ δὲν εἶνε ἀναδημοσιεύσιμα. Συνεπῶς, οὔτως ἢ ἄλλως θὰ γίνῃ νέο κλισέ. Καλὸν θὰ ἦτο, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, νὰ μοῦ ἐστέλνατε καινούργιαν φωτογραφίαν δίχως καπέλλο. – Κόρη Κυμάτων , Σενέλη. Ἐλήφθησαν καινούργιες φωτογραφίες σας.

Στὴν 4η σελίδα ἀρχίζει ἕνα πολὺ διαλεχτὸ διήγημα τοῦ μεγάλου ἰταλοῦ ποιητοῦ Γκαμπριέλλε ντ' Ἀννούντσιο. Διαιρεῖται σὲ τρία μέρη ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν σὲ τρία συνεχῆ φύλλα τῆς «Σφαίρας» Ἡ ἀρχὴ του εἶνε γεμάτη λυρισμὸν καὶ ὅσο προχωρεῖ ὁ εἰδυλλιακὸς ἔρως ποὺ ξετυλίγεται μέσα γίνεται δραματικώτατος. Οἱ μορφωμένοι ἀναγνῶσται ἀξίζει νὰ τὸ παρακολουθήσουν.

Ἐγκρίνω τὸ σοννέτο τοῦ κ. Φ. Σακελλαρίδη καὶ τὰ πεζὰ τῶν κ.κ.Ν.Μαυρᾶ καὶ Τ.Σκαρίμπα.

Τὸ ποίημα τοῦ κ. Πάνου Χαλκ., ποὺ μοῦ θυμίζει πολὺ ἕναν ἄλλον ἐκ Σμύρνης ἀναγνώστην, ἐλαφρῶς μεταφυσικόν. Προτιμῶ λυρικό.

Τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀντ. Μπέκ. πολὺ χαλασμένο στὸ στίχο, γεμάτο χασμωδίες. Σ' ἕνα στίχο ἡ λέξις «διάφανα» εἶνε βαλμένη ἔτσι ὥστε νὰ προφέρεται τετρασύλλαβος «δι-ά-φανα», τοῦθ' ὅπερ κακοηχότατον.

Ἡ πρόζα τῆς δεσποινίδος Μαρίας Σιστ. καλογραμμένη φραστικῶς· τὸ μοτίβο της ὅμως καὶ τὰ νοήματα καθόλου πρωτότυπα.

Ἀντιθέτως νόημα ἄρτιον στὸ μπεζὸν τοῦ κ. ΝΙ-ΝΑ καὶ σφιχτοδεμένο· ὑστερεῖ ὅμως στὴ διατύπωσι· ἐκεῖνο τὸ «ποδίρια» χτυπάει ἄσχημα· χρειάζεται λίγο τόρνευμα ἡ φράσις του.

Ἀδρὸ καὶ μ' ἔντονες εἰκόνες τὸ κομμάτι τοῦ κ. Δ. Γ. Τς. Τὸ εἶδος του ὅμως δὲν κάνει γιὰ τὴ «Σφαίρα».

Πολὺ ρητορικόν, μὲ τὴς ἀτελείωτες ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων φράσεων τὸ πεζὸν τοῦ κ. Α. Χαμόδρακ. Στὴν ἀρχὴ ἔχει κάποιαν πρωτοτυπίαν, στὸ τέλος χαλάει.

Φράσεις καλοδιαλεγμένες κι' ἐξέλιξις γοργὴ στὸ πεζὸν τοῦ κ. Β.Ι.Β. Πολὺ πένθιμον ὅμως καὶ ὄχι πολὺ πρωτότυπο στὴν ἔννοια.

Οἱ πρόζες τοῦ κ. Γιάννη Ἀρμένη πολὺ βεβιασμένες· δὲν εἶνε μ'ὅσην οἱ πρῶτες ἁβίαστην ἀπλότητα καὶ τρυφερὸν αἴσθημα γραμμένες. Ὅλη των δὲ ἡ ὁμορφιὰ σ'αὐτὰ ἀκριβῶς ὑπῆρχε.

Ὅλως διόλου ἄτεχνα καὶ ἀφελῆ αὐτὰ ποὺ ἔστειλαν οἱ κ. κ. Γ. Μαυρομουστ., Β. Δῆμ., Ν. Στέφ., Ν. Λεών., Κ. Κολοκύθ.

Μεγάλο τὸ ἔργον τοῦ κ. Μπατιστέτι.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν, κ. Ν. Χρ. στεφόρου. Τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ἔπαυσεν ἐκδιδόμενον καὶ φυσικά . . . πάει ἡ συνδρομή σαις Ὅταν ἐγὼ γράψω ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ στέλλετε, προτοῦ στερεωθοῦν καλά, εἰς ἕνα περιοδικὸν ἢ εἰς μίαν ἐφημερίδα συνδρομάς, δι,ότι κινδυνεύετε νὰ τὸς χάσετε, πρέπει νὰ μὲ πιστεύετε. — Τί νὰ τοὺς κάμω κ. Μαργαρίτη; ὅταν ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀδιαντροπιὰ γ' ἀναδημοσιεύουν αὐτοῦσια κομμάτια ἀπὸ τὴν «Σφαῖραν»; Σεῖς, αὐτοῦ,ποὺ τὰ διαβάζετε πρέπει νὰ τοὺς κηρύξετε μποϋκοτάζ, γιὰ νὰ τὰ τιμωρήσετε. Περὶ αὐξήσεως τῶν σελίδων,ὅταν ἡ λίρα βρίσκεται ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος. Γιὰ τὸ κυκλοφοριακὸν θὰ κυττάξω. Εὐχαριστῶ. —Πολὺ καλό,κ.Λούλουδε Ἀνεμώνα.—Γράμματα ἢ ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ψευδωνύμου, δὲν ὑπάρχει καὶ τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ γράφοντος,ἢ ὑπαρχει μὲν ἀλλὰ κολοβομένον ἢ δυσανάγνωστον, δὲν τὰ διαβάζω καθόλου.

Κουπόνια τοῦ μυθιστορήματος ἔστειλαν μέχρι τοῦδε οἱ κ.κ. Ἀ.Ἀνασταστόπουλος, Γ.Σκορδαλός, Φ. Κωτσόπουλος, Β. Σικελλίων, Κ. Πουρᾶς, Ἀν. Παναγόπουλος, Κ. Εὐαγόρας,Χρ. Παπαδόπουλος, Δ. Καρμαζόπουλος καὶ ἡ δεσποινὶς Γεωργ. Δεσποτοπούλου.

Δύο ἄλλα μὲ ἀνοήτους ἀπαντήσεις δὲν τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει.

—Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐδιάβασαν ἤδη ὅλοι στὴν 5ην σελίδα πῶς πρέπει νὰ στέλλουν τὰ ψηφοδέλτια καὶ θὰ συμμορφωθοῦν.

Ὄχι, στὴν τύχη, κ. Δ. Καρμαζ. Γι' αὐτὸ δίνω μέχρι τέλους προθεσμίαν, γιὰ νὰ μελετήσετε τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως καὶ γ' ἀπαντήσετε μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν γνώμην σας. Ἄλλως τε εἰς τὴν κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰ στεῖλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν κουκονιῶν μὲ τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ συγγραφέως.

Θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν καιρῷ, δὶς Γ.Δεσποτ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπειτα τὴν σήκωσαν.

—Φτάνει !..

Καὶ βαστιχτὰ τὴν ἐγύρισαν στὴ θέση της, στὸ διάδρομο, γιατὶ θὰ εἶδαν πῶς δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ...Ἀκόμα ἦταν ζαλισμένη. Δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἄκουγε παρὰ σὰ σὲ ὄνειρο : Μάτια καρφωμένα ἀπάνω της καὶ λόγια ποὺ τὴν ἐπλήγωναν σὰν καρφί.

Κάποιος τῆς σφύριξε :

—Στὴν κάμαρά σου.

Κάποιος ἄλλος τῆς εἶπε :

—Ἔλα !

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀνέβηκε πάλι μιὰ σκάλα καὶ βρέθηκε στὸ διάδρομο τῶν θαλάμων.

Τότε μόλις συνῆλθε λιγάκι.

Περνῶντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο, εἶδε πῶς ἔξω ἦταν σχεδὸν σκοτεινὰ κι' ἔβρεχε μὲ τὸ τουλούμι. Μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε στὰ μάτια της, καὶ σὲ λίγο ἐτράνταξε τὸ κτίριο μιὰ βροντὴ φοβερή.

Ἡ Μιμίκα ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ ψιθύρισε :

«Θέ μου !..Παναγία μου !...»

Ἤταν τόσο συντριμμένη, ὅσο δὲν τὸ αἰσθάνθηκε ποτέ. Συλλογιζόταν :

«Ὡς ἐδῶ !...Ὡς ἐδῶ !...»

Καταλάβαινε πῶς ὅλα εἶχαν τελειώσει. πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος βαθμὸς τοῦ ἐξευτελισμοῦ της. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, δὲν ρωτήθηκε : «Τί ἄλλο ἀκόμα μὲ περιμένει ;»

Ὄχι ! τίποτ' ἄλλο πιά ! Τὸ κοτῆρι εἶχε ἀδειάσει ὡς τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ καταπατιοῦ.

Φοροῦσε ἀκόμη τὴ μάσκα. Εἶχε ξεχάσει νὰ τὴ βγάλῃ καὶ κανεὶς δὲν τῆς τὸ εἶχε θυμίσει.

Ἔξαφνα, ἐκεῖ στὸ διάδρομο, καθὼς κινοῦσε μετὰ τὸν κρουνὸ ποὺ τὴν εἶχε καρφώσει στὴ θέση της, γιὰ νὰ μπῇ τέλος στὴν κάμαρά της, εἶδε νὰ κερνᾷ γοργὰ μιὰ γυναῖκα φρικτή.

Φαινόταν νέα. Μὰ ἦταν ἀδύνατη, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, παραμορφωμένη καὶ σχεδὸν φαλακρή. Ἡ ἀρρώστια τῆς εἶχε ρίξει ὅλα τὰ μιλλιά. Δὲν ἔμεναν παρὰ λίγες ἀσπρόξανθες τρίχες. Καὶ τὰ μάτια της βιθυολομένα, ἔδειχναν τὸ κεφάλι της σὰν κρανίο.

Τῆς ἔριξε μιὰ ματιὰ σύντομα ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μάσκας καὶ προχώρησε. Ἄξαφνα ὅμως ἐσκίρτησε.

Ἡ φρικτὴ γυναῖκα εἶχε φωνάξει :

—Νοσοκόμα !... Νοσοκόμα !...

Ἡ νοσοκόμα τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα :

—Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ ;...Κάτω γρήγορα !... Κάτω !

Κι' ἡ φρικτὴ γυναῖκα :

—Καλὰ ντέ !..Θὰ σοῦ φάω τὸν τόπο ;..

Ἄχ ! αὐτὴ ἡ φωνή ! Κι' ἔτσι βραχνή, ἔτσι ἀλλαγμένη, ἡ Μιμίκα τὴν ἐγνώρισε.

Ἔβγαλε τὴ μάσκα της κι' ἔτρεξε στὴ γυναῖκα ἐκείνη ἀπλώνοντας τὰ χέρια καὶ φωνάζοντας : (Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Κουκ. ἐχορεύθητε δρα. 9. Φύλλα ἐστάλησαν. Μ. Οἰκονόμου παρεδόθη. Ξανθιά Χωριατοπούλα τὸ σταλὲν στοιχίζει δραχ. 30, ὑπολείπεται δρ. 20. Π. Κολοκύθαν Διετέθησαν δραχ. 5 διὰ συνδρομήν.— Ἰ. Ζαφειρόπουλον. Ἐλήφθη.—Π.Παυλάκη Ἐὐχαριστοῦν ὅλοι.—Ἀρτέμιδα Ἀρκαδίας, Λυδία Ἀ. Διεβιβάσθησαν.—Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ.κ. Ἀνασ. Ἐλευθερίου, Ἀνασ. Μπάνος, Ἀπόστ. Θάνος, Ἰ. Βασιλάκης, Ἑλένη Ἀβραμοπούλου, Κ. Ἀϊβαλιώτης, Εὐφημ. Ἀμαξοπούλου, Ε. Εἰκοσιδιός, Σ. Ἠλιάδης, Ἰ. Λιαδῆς, Δ. Παπαβέρος, Δ. Μαρμάρας, Α. Κορδαλῆς, Ε. Πίσχινας, Γ. Σακαδάκης, Γ. Χατζάκης, Ἀλ. Ζήσιμος, Γ. Πρόσβυς, Ἀθαν. Κατσούλης, Ν. Βεοεδάκης, Δ. Τζανετῆς, Μόσχ. Χριστοφόρου, Γ. Καυδαράκης, Ἰ. Καραπατούχας, Χ. Γαυριελάτος, Α. Καφόπουλος, Γ. Κότσιρας, Μ. Μιχαλάκης, Δ. Μαυροειδῆς, Α. Σιδερᾶς, Χ. Σκαναβίδης, Ν. Χαραλαμπόπουλος, Γ. Δεσλῆς, Ἀργυρὼ Ἀποστολέλλη, Α. Ἀγγελόπουλος Α. Χωραΐτης, Ν. Καραμούζας, Ἰ. Βασδραβέλλης, Ε. Κοντογιάννης Σωτ. Φατσέας, Γ. καὶ Δ. Μπάρλας, Κ. Μαυραγάνης, Κ. Καμπουράκης Μ. Βαθρακός, Ἀ. Ἀραβανῆς, Δ. Αἰγινήτης. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Γλυνὺ Παρελθόν».

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Παῦλος Βινίκιος».

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

«Φούλα». Συναντηθῶμεν 31ην; «Γεώργος».

—Γρατσιέλαν (Λεβιδείας). Ἐπιστολὴν σᾶς ἀπέστειλα, ἀπαντήσεώς σας στερεοῦμαι. Γιατὶ πατριωτοπούλα μου; Α.Ν.

—Νεαρὸς Σπουδαστὴς μηχανικῶν καὶ Σιδηροδρομικός, ὑπηρετεῖ στὸ μέτωπο Σταθμάρχης Σιδηροδρόμων Μικρασίας. Ζητεῖ εὐθὺς δι' ἐπισήμου ὑποσχέσεως νὰ χορίσῃ τὴν καρδιὰ ἐπισήμου ὑποσχέσεως νὰ χορίσῃ τὴν καρδιὰ του, σὲ ἕνα ἠθικὸ Κορίτσι 18—22 ἐτῶν. Ἀπαντήσεις ὀλίγαι, Γράψατε. Σταθμάρχην Χαμάμ, Κατινάκην Παναγ. 5η Διμοιρία Διανομῶν. Τ.Τ. 927.

—«Βικτωρία μου». Ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς σου ἔλαβον, σ' εὐχαριστῶ, μὰ ἡ τελευταία σου συμβολὴ μὲ στενοχωρῇ, γράψε μου νέαν σου σύσταση.Περιμένω «Θάνος».

—«Ἑλλὴν Μιχαηλίδου Ἀθῆναι». Παρῆλθε τόσος καιρὸς καὶ νέαν σου σύστασιν δὲν ἐμάθον τί συμβαίνει; ἀδημονῶ. «Α. Κ.» τ. τ. 929.

—Ἴων. Αὔρα, Βιολέττα, Μαργαρίτα, Μυρταμένο Γιοῦλι, Καστανή, Ρωμαντ. Νύξ. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου ; Σκοπὸς γνωσθήσεται ἀργότερον : Γράψατε; «Μυροβόλο Μενεξεδάκι». Σ.βριδίριον—Σμύρνης.

—Νέος παραθερίζων εἰς Ἄνδρον, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Γράψατε: «Ζέφυρον». Μπατσὶ Ἄνδρον.

—Νέα παραθερίζουσα εἰς Ἄνδρον, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν νέου. Γράψατε : Γράψατε : «Μαρκησίαν». Μπατσί-Ἄνδρον.

—«*Papillon d' Aidin Deeiré passionement votre correspondance. Jacobides 16 Régiment S. P 903.*

—Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ τὰς δύο δεσποινίδας ὅπου μοῦ εὐχήθησαν κατευόδιον, ὅταν διηρχόμην ἐξ Ἠλευσῖνος τὸ Σάββατον ἐσπέρας τῆς 16 Ἰουλίου. Γράψατε ΑΑΑ— *p. r.* Ἀθῆναι.

—Ἀνταλλάσω *c. p.*, ἐπιστολὰς μετὰ Δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Κων)πόλεως. Γράψατε. Δίσκον : Φρίξον Φιλιππίδην. Τυρπιλλοβόλον «Δωρὶς», τ. τ. 920.

—«Μαργαρίτα». Θερμῶς ἐπιθυμῶ γνωριμίαν, δεχθῆτε ἀνταλλαγὴν πρὸς χαρὰν μου. Α. Α. Μαρτούλαν. 7ος λόχος 37ον Σύν)μα, τ. τ. 904.

—«Μαργαρίτα». Θερμῶς ἐπιθυμῶ γνωριμίαν, δεχθῆτε ἀνταλλαγὴν πρὸς χαρὰν μου. Α. Α. Μαρτούλαν. 7ος λόχος 37ον σύνταγμα, τ. τ. 904.

—Ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ καλοκάγαθα κορίτσια πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνίας του. Κ. Παυσανίου. 35ον συν) γμα, τ. τ. 929.

—Νέος ἀλληλογραφεῖ μὲ κορίτσια σοβαρὰ καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς ἀγνός. Διεύθυνσις Α. Π. Γ., *p. r.* ἐνταῦθα.

—Δύο ἀγαπημένα φαντοράκια εὑρισκόμενα στὰ Μικρασιατικὰ «Ντάγ» ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων Ραιδεστοῦ, Σχολαρίου, 40 Ἐκκλησιῶν, Ἀδριανουπόλεως, Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης, Γράψατε: Καινούργια κουβέρτα, Καινούργια μανδύα, ΙΙΙ πολυβολαρχία 41ον συ)μα πεζικοῦ τ. τ. 925.

—«Ἐλαφροβλητὴς ἀλληλογραφεῖ μὲ δόλους: Μόσχος Χρησοφόρου. 1η Μοῖρα Π. Π. τ. τ. 908.»

—26ετης ἀνθυγιὸς ζητεῖ διὰ πρωτεῖον φορὰν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ χήρας οἰασδήποτε ἐθνικότητος, φυλῆς, καὶ θρησκεύματος. Ἡλικία καὶ ἀφαιότης ἀδιάφορος. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι τὴ γυναικεία χάρι καὶ τὸ ἐσωτερο κόν των νὰ εἶνε εὐγενὲς καὶ ὡραῖον. Προτιμῶ διδασκάλισες καὶ γενικῶς ὑπαλλήλους δημοσίους, ἢ ἰδιωτικάς.Σκοπὸς φιλία, γάμος. Γράψατε. Ἀνθηγὸν Μάριον Λαμπίρην 3ὸν κεξ. συγμα 3η πολυβολαρχίο, τ. τ. 922.

—Μαριαμένο ναυτάκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κων) λεως, Σμύρνης, Σάμου. Σκοπὸς φιλία. Γ. Ε., *P. R.* Βαθῦ—Σάμου.

—Δέχομαι ἀλληλογραφίαν μετὰ Δεσποινίδων Ἄρτης, Βόλου, Ραιδεστοῦ Λαρίσσης, Ἰωαννίνων, Δ. Χ., *P. R.* Ἀνδριανοῦπολιν.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια τῆς Ἰωνίας καὶ Κων)λεως. Σκοπὸς Ἱερός. Γράψατε : Νεαρὸν Ἱππότην, *P. R* Κασσαμπᾶ.

—Σὲ μιὰ θαλασσοδαρμένη ὑπαρξι ποὺ τώρα λούζεται στὰ μυρωμένα νερὰ τοῦ Βοσπόρου πιὸ σπλαχνικὸ κορίτσι δὲν θὰ θελήσει νὰ στείλῃ δυὸ πυραγορητικὰ λόγια ποὺ θὰ τὴ γλυκάνουν τὴ μονοτονη ζωή του ;.. Προτιμῶνται Κων)λεως καὶ Ἀθηνῶν. Γράψατε: Κουρασμένον τοῦ ἔρωτα ναύτην» Θ. «Κυκλὶς» Κων)λιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ κορίτσια Κρήτης καὶ Μ. Ἀσίας. Σκοπὸς φιλία πνευματική. Γράψατε Κ. Κουφαλιώτην. Ἀπόσπασμα Τηλτῶν. Μεραρχίας Ἱππικοῦ Τ. Τ. 926.

—Νεαρὸς φανταράκι εὑρισκόμενον κατὸ διετίας εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δσς 18—20 ἐτῶν Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Προτιμῶνται Πατρῶν, Ἀθηνῶν, Γαστούνης, Ἀμαλιάδος. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε Φ. Φ. 6ον συν)μα 1ος λόχος τ. τ. 915.

—Δύο νεαρὰ δεκαεπτάετα εἰσερχόμενα διὰ πρώτην φορὰν στ' ὥμορφο σαλόνι τῆς «Σφαίρας» αἰτοῦσι ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16—20 ἐτῶν καὶ χήρας 20-30.Προτιμῶνται Ἀθηνῶν,Σμύρνης, Θεσσαλονίκης, Ναούσης καὶ Κων)πόλεως. Σκοπὸς ὁ Γάμος, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε : Δεκανέα «Γυιὸν τοῦ «Ἰσκιου» καὶ «Γυὸν τῆς Μοναξιᾶς». 33 Σ)γμα πεζ. 9ον Λόχον Τ. Τ. 927.

—Νεαρὸς λοχίας μηχανικοῦ, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν ἐτῶν 16 - 22 γνωρίζοντος τὴν γαλλικήν, γερμανικήν, ἀγγλικήν, ἰταλικὴν καὶ τουρκικὴν γλῶσσαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ ἐξ Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Πειραιῶς, Τριπόλεως, Λαρίσσης, Θεσσαλονίκης, Σερρῶν, Σμύρνης, Βουγονβιας, Κορδελιοῦ, Ἀϊδινίου. Σακίου, Σαλιχλῆ, Ἀδριανουπόλεως καὶ Ραιδεστοῦ, ἀποστέλλουσαι εἰ δυνατὸν καὶ τὰς φωτογραφίας των, σκοπὸς ἱερός. Γράψατε : Λοχίαν Π. Σ., ΙΙΙ τάγμα Μηχ)κοῦ Σ. Μ. Ἀσίας 2ος λόχος. Τ. Τ. 902α'.

Ἀλληλογροφῶ Ἑλληνιοτι καὶ Γαλλιστὶ μὲ ὅλα τὰ καλὰ κορίτσια. Γράψατε. Γ. Π. ἀνθ)γὸν Ἐπιμελητείαν Ἀνεξαρτ. Μεραρχίας τ. τ. 932.

Δήλωσις.- Ποινετικά μου «Κοριτσάκια». Θὰ βρεθῇ ἄραγε κανένα νὰ στείλῃ γλυκόλογα σ' ἕνα ἐπιλοχικὶ ποὺ τὸ ἀγγυλώνει ἕνας φρικτὸς πόνος. Ἐ.ρὸς ποινετικὰ μου Κορίτσια. «Ὠραιοπαθῆς νέος». Βον Πρόσκαιρο Χειρουργικὸ Τ. Τ. 905.

—Σ. Πορνὸν δνὶς βλέπε μὲ κτύπησες ἄζ! ἄζ! σὲ ὑποχρεώνω τώρα νὰ βρῆς φάρμακον νὰ μοῦ θεραπεύσῃς τὴν πληγὴν ποὺ μὲ πλήγωσες.. Δ)σις Στρατ. Πολυχρονίδην Θ. Συν. Ἀσφ. Σιδηρ. 3ος λόχος. τ. τ. 902.

—Δύο νεαρὰ φανταράκια ἐπὶ πολὺ εὑρισκόμενα στ' ἄγρα νὰ βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας. πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ Δδων. Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Λαμίας, Βόλου Λεβαδείας, Σμύρνης, Βρυσύλων, Φιλαδελφίας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Κορδαλῆν "Ἀγγελον, καὶ Μαῦρον Ἴκ., ΙΧ Δημοιρ. διανομῶν Τ. Τ. 930.

—Πρόσκλησις Μερίκης ἐπιστρατεύσεως.—Καλοῦνται ἅπασαι οἱ δεσποινίδες αἱ ἀγουσαι ἡλικίαν 18— 22 ὅπως ἀλληλογραφήσουν μὲ δύο φανταράκια τοῦ μετώπου σκοπὸς γνωριμία καὶ ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Προτιμῶνται Σάμου, Χίου. Ἄνδρου, Τήνου καὶ Σύρου. Γράψατε : Νεαρὸ Στρατιωτάκι, 7ον Σ)ια πεζ. Ι

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Α · ΛΑ · ΕΣΠΕΡΟΣ

Σ' ἀγαπάω, ρὲ Μαριῶ ἀλάνα κι' ἀνιστορη τη, σ' ἀγαπάω μέχρι μανοῦνι καὶ μέχρι ποὺ νὰ λυθῇ τὸ ἀνατολικὸ ζήτημα, θὰ σ' ἀγαπάω ἐσαεὶ κ' ἐπιπλέον, ρὲ ἀνένδοτη.

Καὶ τωρὶ ποὺ ἄναψαν οἱ ζέστες καὶ βράζει στὰ τζιέρια μου τὸ αἵστημα σαν πατσᾶς μὲ σκορδοστοῦμ, θὰ στὰ πῶ ἕνα χεράκι, γιὰ νὰ ξέρῃς, ρὲ πολύξερη.

Τὸ λοιπὸν σ' ἀγαπάω μὲ μπρίο καὶ μὲ πεποίθησι, σ' ἀγαπάω μυστικοπαθῶς καὶ νησιοπαθῶς, σ' ἀγαπάω ὅσο ἀγαπᾶνε οἱ βουλευτάδες τὴν ἀποζημίωση κι' οἱ Γυλέοι τὸν Κεμάλη.

Σ' ἀγαπάω μ' ὅλη τὴ φλογερότη τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Σκουλούδη καὶ μ' ὅλο τὸ φισισιὸ τοῦ Καμπάνη κὶ μ' ὅλη τὴ φιλοσοφία τῆς κερασᾶς, ρὲ μεγαλοϊδεάτισσα !... Μπῆκες στὸ νόημα τοῦ μπερνταχιοῦ, ρὲ χαριτόβρυτη ;

Γιὰ τὸ χατῆρι σου θὰ δρέψω ὅλα τ' ἄνθη τῆς ρητορικῆς τοῦ Λεβίδορου, κι' ὅλες τὴς περιπεπλεγμένες περιπλοκάδες τῆς ἀγόρεψης τοῦ Γούναρη—ἀμάν ! μπερ·εύομαι μπερδεύουμαι καὶ δὲ σὲ σικκουλεύουμαι ! — καὶ θὰν τὴς μπλέξω στεφάνι, γιὰ νἄρθω νὰ στὸ κρεμάσω στὸ παρεθῦρι σου καὶ νὰ σου καὶ νὰ σοῦ τραγουδήσω μελωδικῶς, ρὲ χρυσόστομη :

Καμωματοῦ, μὲ τρέλλανες κι' ὅλο μὲ κατατρέχεις καὶ στὰ σγουρά σου τὰ μάλλια περιπλεμμένον μ'ἔχεις.

Ναί, ρὲ μελομακάρουνη, τοσο πολὺ σ' ἀγαπάω ποὺ ἂν εἶχα οὖλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐφοπλιστάδωνε, οὖλα θὰν τὰ ξόδευα γιὰ σένα, ρὲ βαρύτιμη, ἂν καὶ τὸ καρβέλι ἔχει δύο σαράντα.

Ἀμάν, γιὰ τὸ χατῆρι σου καλὲ δὲ θὰ ξημερωθῶ ποτὲς πιὰ στὸ παιγνίδι, ἔνεκα θὰν τὰ κλείσῃ ὁ Στράτος, πέρι θὰ παω νὰ γένω αἰσχροκερδὴς καὶ νὰ κουλάω δυόμισι τὴν ὀκᾶ τὴς πατάτες γιὰ νὰ σὲ ταΐζω ὅλο καὶ κουκουνάρι. Τὸ χρηματιστὴ θὰ παραστήσω γιὰ ν' ἀνεβάσω στὰ τρακόσια τὴ λίρα καὶ νὰ σὲ ντένω στὸ χρυσάφι. Ἀλμπάνης θὰ ἐπαγγελθῶ νὰ καλλιγώσω ὅλους τοὺς νεόπλουτους γιὰ νὰ σέρνουνε τὸ καουτσουτὲ ποὺ θὰ σ' ἀγοράσω. Ἀκόμα κι' τὸ θέλῃς, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶνε θὰ καταντήσω καὶ θὰ στέρνω στοὺς πρεσβευτάδες σαχλὲ ὀλὲ διακοινώσεις γιὰ νὰ σὲ κάνω κάζους μπέλλι, ρὲ φιλοπόλεμη, κι' ὅποιος τοῦ βαστάει ἂς ἔρθῃ νὰ σὲ καταλήψῃ...Μίλησε κανείς, περικαλῶ ;

Νὰ μὰ τὸ κρασὶ ποῦ πῆγε ὀγδόντα τὸ κατοστάρι, σοῦ λέω, ρὲ μάτισ, ἐσὺ δὲν εἶσαι πιὰ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εἶσαι ὁ ἐλεχτροφωτισμὸς Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων ποὺ ἔσαξε ὁ Τσόχας, γι' αὐτὸ εἶσαι κι' ἄπλυτη—ὀρθίως τὸ γράφω γιὰ μήμπως καὶ τὸ-πλὺ θέλει μὲ ἔμψιλον ;

Δὲν εἶνε ἔρωτας πιὰ αὐτὸς ποὺ νοιώθω γιὰ τὰ σέναν,ρὲ ἐρωτόληφτη.Ἀραποβλογιὰ εἶνε κι' ἀνεμοπύρωμα καὶ περογόσπορος καὶ ρουσούμπελη, καὶ τὸ φιλί σου μὲ καίει σὰν ἄκουα φόρτε καὶ σὰν πετρίλαιο καὶ σὰ βιτριόλι.

Κι' ἂν στὸ λέω ψέμματά, ἔτσι νὰ μὲ δικάσουνε νὰ κάνω γαργάρα μὲ ξυλόπροκες κι' ὕστερις νὰ διαβάσω ἕνα κύριο ἄθρο τὸ «Ἐμπρός» ἔτσι νὰ μοῦ ξεκολλᾶνε ἕνα ἕνα ὅλα τὰ νύχια μου τὴν ὥρα ποὺ θὰ μοῦ ἀπαγγείλῃ ἕνα λόγο ὁ Μουτσόπουλος· ἔτσι νὰ μὲ κάνουνε πρωθυπουργὸ γιὰ νὰ ξεμπλέξω τὴν κατάστασι.

Κι' ἂν τύχῃ καὶ δὲ σοῦ φτάνουνε αὐτά, δέχουμαι νὰ μὲ κάνουνε μέλος τῆς Ἐθνικιᾶς Ἀφύπνισις γιὰ νὰ κοιμᾶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα στὴς ἀγκάλες σου, ρὲ ἀγκλαόμορφη...

Κι' ἂν μ' ἀπαρνηθῇς καμμιὰ βολά, ρὲ ἐπίορκη, καὶ μοῦ κάνῃς ἔξωσι ἀπ' τὴν καρδιά σου..—ὤχ ἀμὰν βρασμοὶ ψυχῆς!....—ἀμέσως θὰ σὲ καταγγείλω στὸν Πρόεδρο τῶν Πρωτοδικῶνε καθότι.. ἐνοικιοστάσιο.

Ἀφοῦ τὸ λοιπὸν σ' ἀγαπάω τόσο καὶ ὑπερυψοῦτε, ρὲ Περμανθοῦλα μου, ἔλα τὸ βράδυ βράδυ στὴν κρασονιέρα τοῦ Ἀρτέμη - ρτσίνα πρώτης—νὰ μὲ κεράσῃς ἕνα κατοστάρι. Ἢ ἂν δὲν μπορεῖς καὶ κωλύεσαι μ' ἄλλον, στεῖλε μου τοὐλάχιστο τὸ βιβλιάριο τῆς Ἀτικιᾶς, ρὲ λαοφίλητη, νὰ τραβήξω κατινίς ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲ σοῦ τὰ κόψανε, —γιατὶ εἶμαι ἀπὲ-κι' ἀτσί-, ἀδρεφοῦλι μου !

Ξηγήθηκα Ἑσπεριδοειδῶς ; ; Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Ἤκουσον ἤκουσον
μασχαρελήκιον !
πουνδιάσαι ἐμὲ
κατὰ τρόπον ἀνοίκειον,
τὸ ὁποῖον
ἐν μέσῳ Ἰουλίων !
Καὶ γὰρ ἐκνυκτίσας
ἐσφῆραν τινὰν
ἐν τῇ Κηφισσέαν
ἤλπισον
κινάγχην σοβαρὰν
ἕνεκεν τὴν ὑγρασέαν.
καὶ ὁ ἔκασθος ὑ ὢν
θέλει γελάσει
λέγων συναχὶ ἔχεις
καὶ θὰ σοὶ περισει,
τὸ ὁποῖον
ὦ, κοινῶς φασὶ τὸ λαϊκοῦν ἀσθεῖον.
Οὐχ ἧττον ἔγωγε πόσχω δεινῶς
ἐρυθριούσης ὡς ρεπανάκιον τῆς ἐμαπτοῦ μυτὸς
καὶ κατέχει με ἄγριος ψάλτου βήξ
ἐκ τῆς ρινικῆς βροχῆς ποιῶν μ π α ὶ ν-μ ῦ ξ,
τὸ ὁποῖον
κατέστρεφσον ἡμισυν δωδεκὰν μανδηλίων.
Στερουμενὸς δε παντάπασιν θεραπαινὶς
ἰατροκομῶμαι μόνος μου ὁ ἄτυχὴς
πίας χαμαίμηλον καὶ μίαν ἀσπιρίν,
ὡσαπτως δὲ ζάψις μίαν ὀκάδα ρετσίν,
ἀλλ' ἂν καὶ ἐγέγονον σκνίψ . . .
οὐκ ἠβολήθη παρελθέναι ἡ ἀθλία οὖτη γρίψ,
ἔχοντος γὰρ ἀνάγκην βενδουζῶν
καὶ ἐνδριβῆς ἐκ μέρους γυναικείων χειρῶν.
Εἰ γοῦν ἐφγενῶς βούλεται μία ἀναγνωσθρὶς
ἐμὲ θεραπεῦσαι, γραψάτω μοι παρευθύς,
τὸ ὁποῖον
ἵνα ἐνδαμώσωμεν καὶ μοῦ ἐνδρίψῃ τὸ κολμίον,

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Θαῦμα θαυμάτων ! Ἡ μίξτ Κυβέρνησις
μέτρα ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ, λέει,
γιὰ νὰ διορθώσῃ, λέει, τὴν κατάστασι
καὶ νὰ μὴν εἶμαστε πιὰ πειναλέοι.
Ἐκ συνηθείας ὅμως ὁ Πρώτοπαπαδάκης τᾶκοψε στὴ μέση
κι' ἔτσι ἀπὸ μέτρα βγῆκαν ἡμίμετρα
κι' εἶμαστε πάλι στὴν ἴδια θέσι.

***

Στὸ μεταξὺ δὲ ἡ λίρα ὑψώνεται
κι' ὅλα τὰ πράγματα φρικτὰ ἀκριβαίνουν
κι' οἱ ἐμπόροι χάρις εἰς τὸ κονσόρτσιουμ
ὅλο τὸ αἷμα μᾶς τὸ βυζαίνουν.
Κι' ἐνῷ πατάσσεται ἡ πολυτέλεια
διὰ βαρείας φορολογίας,
ὡς πᾶν τὰ πράγματα, καὶ τὸ ψωμάκι μας
εἶδος θὰ γίνῃ πολυτελείας.

***

Καὶ βίρα φόρους καὶ δάνεια κι' ἔξοδα
καὶ βίρα πάλι ἀποζημιώσεις,
κι' ὅλα, ὅπως ξέρεις, ὄχι οἱ πλούσιοι,
μὰ ἐσὺ κοσμάκη θὰ τὰ πληρώσῃς.
Κι' ἂν γι' ἀνακούφισι ὁ καπνὸς μοῦμενε,
πρέπει νὰ πάψω καὶ νὰ φουμάρω,
γιατὶ ἀφοῦ πῆγε τὸ πακέτο δυόμισυ
πέθανε τῆς ἀμάκας τὸ τσιγάρο.

***

Καὶ δὲ μᾶς φθάναν ὅλα τὰ βάσανα,
τώρα μᾶς ἔπιασε κι' αὐτοκτονῖτις,
καὶ ὁ κτθένας πάει καὶ σκοτώνεται
γιὰ ἕνα μάτωμα ἀπὸ τῆς μύτης.
Ἀπ' τὸ Λυκαβητὸ ἡ μία ρίχνεται
χάριν τοῦ θιρωροῦ κάποιας πρεσβείας,
κι' ἄλλος αὐτοκτονεῖ στὸν Πειραιᾶ
γιὰ τὰ ναζάκια μιᾶς ὑπηρετρίας,

***

Ἄλλος σκοτώνει τὸν πατέρα του
γιατὶ ἔκανε παρέα μὲ κοκότες
κι' οἱ χαρτοπαῖκται κλαῖν τὴ μοῖρα τους
καὶ οἱ Δυνάμεις μᾶς στέλουν νότες.
Καὶ ὅμως νηψίες γίνονται
στὸ Ζάππειο ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ.
Ἀλλὰ τί τ' ὄφελος; Τὸν ἀδίξαστο
θὰ μᾶς ἀλλάξῃ ἡ ἀμασσίσ.

Π ΝΑΛΕΟΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Περδίκω μ' π'λί μ'
Δὲ στάγροφτα ἰγώ, οὐ
ρὴ παρτοσκλή,πῶς ὀτ' παραγίνκι μαθὲς ἡ ξετσιπουσὰ κι' ἡ ἀδιαντρουπιάσας μ' αὐτίνες τς ντουαλιέτες τς μουνοὺς π' φουράει κὶ μ' αὐτίν' τν ξεζορκωσὰ ἀπ' τοὺ κήρατι σκοινὶ γαϊτάν' νὰ γκιζιρᾶτε στα πιζάργα ὅπους σᾶς γέννσε ἡ μάννα σας, οὐρὲ πολληουθυλκὰ τ' ὀσιμόν'; Γιά, σὰ δὲν ποὶ ἐβς ἰμένανε, ρώτα κὶ τς γουμένς τ' Μεγα Σπήλιαιου νὰ ἰδῇς τί θ σ ποινε κὶ τι α σ'μουλουήσνε.

Εἶδαν κι' ἀποῦειδαν οἱ ἄνθρουπ' νὰ φέρνε σὲ θεουγνουσία καμπόσες μεγαλουκερόδες ἀπ' πᾶν στοὺ Μανοστῆρι τς τάχα μ' γιὰ νὰ προσκυνίσνε τν εἰκόνα τς ἅη Θεουτόκους, στ' ἀλήθεια ὅμους γιὰ νὰ βγάλνε τὰ μάτια τς μί τς ἀγαπητικούς τς. Κι' ἔμπαιναν στοὺ μουναστῆρ' κὶ στν ἐκκλησιά τ' ζάρκες κὶ παστουμένες μὶ μπούλτρες κὶ κουκινάδια σὰν κὶ νὰ πάνεγαν στοὺ χουρό, οἱ σουσουράδες! Κι' ἔτσ' ὄἶ μουναχὰ ἔκαναν τς κατακαϋμένς τς καλουγέρς νὰ γαργαλιῶνται, πέρ' θύμουναν κὶ τ' Θεουτόκος — μεγάλ' ἡ χάρι τς— ἀπ' τς ἔγλιεπε ἔτσ' για κὶ ξερουκουκιζι ἀπ' τν ντρουπὴς μέσα στοὺ κόνισμα τς.

Γιὰ τούτου τοὺ λπὸν ἔκατσαν οἱ γουμέν' τ' μανοστηριοὺ κι' ἔβγαλαν ἕιαν ντασκερὲ π' λιέει πῶς ὅπο α θέλ' στ' ἀλήθεια νὰ πάη στοὺ Μέγα Σπήλιαιου νὰ προυσκυνήσ' πρέπ' νἄεινε ντμέν' καλὰ κι' ὅπους πρέπ', γιατ' ὀλλοιῶς ἂν τύχ' κὶ φουράῃ ἀπ'αὐτίνα τὸκουλασμένα παληόρχα τς μόδσς θὰν τν ποίρνιε μὶ τοὺ στλιάρ' κὶ θὶν τν κάννε τ' ἀλατιοὺ. Ὄἶ, παίζμε μὶ τ' θρησκεία θάρρεψαν;

—Κρῖμα π' λουγάριαζα νὰ πάου κὶ γὼ στοὺ Μέγα Σπήλιαιου! μῶλιεγε μίνια κερὰ μεγαλουσάνα.

—Σὶ θέλς νὰ πᾶς νὰ προυσκνήῃς, κερά μ', τς εἶπα κὶ γώ, φόρα τὰ ροῦχα τ' Θεοῦ κί τς Παναίας κὶ δὲ σ' ἀμπουδάει κανένας.Σὰ θέλς ὅμους νὰ ντένεσαι σὰν κουκότα, κάλλιου νὰ μὴν πατᾶς ἀτὶπ οὐλότιλα στν ἐκκλησιά. Ἡ μόδ' εἶν' οὐ χερότερους οὐχτρὸς τς θρησκείας, γιατὶ μαθὲς χώρια π' κουλάζεστε ἰσεῖς ἀπατές σας, κουλάζιτε κι' ἐμᾶς τς ἄντρους.

Κι' ἀλήθειο, οὐρὴ δεντρουγαλιά μ', ἀφόντες ἤρθα σὶ τούτ' παληανθήνα δὲν κουτάου νὰ πατήσου τοὺ πουδαράκι μ' στν' ἀκκλησά,γιατὶ ξέρου πῶ ἀντὶς νὰ ξεπλύνου κάνα κρῖμα θὰ κουλαστοῦ χερότερα οὐ δόλιους.

Ἀμ πῶς δά; Ὄντες γλιέπου δεξᾶ μ' κὶ ζερβὰ μ' κὶ μπρουστὶ μ' κὶ πίσου μ' τετοιανοὺς πειρασμοὺς νὰν τὰ βγαίννε οὖλα στὰ φόρα κὶ νὰ μὶ τρᾶν, κὶ νὰ ψουμουγιλάν κὶ νὰ σειῶνται σὰν κὶ νὰ σ' λιὲν ἀμὰν γαργάλα με, ποὺ μυαλὸ νὰ κάνου καμίνια προυσιφκή. Ὁ παπᾶς διαβάζ' τ' ἅη βαγγέλιου κὶ μέγα τοὺ λουϊκό μ'... τί χαμπέρια μάστουρα !

Κὶ χώργια π' τν ἄλλ' βουλὰ κιντύνεψα παρὰ μὶ γουρνότριχα νὰ μ' βγάλ' μίνια τοῦ μάτ' μὶ τ' φουρκαδέλα ποῦειχι καρφουμέν' τοὺ καπέλου τς.

—Στρουμάρα κὶ πουλλὴζουή! τς χουγιάζου. Θὰ μ' βγάλς τοὺ μάτι οὐρὴ γκιόσα'...

Ἰκεῖν' ἡ χαμέν' γυρνάει πίσου τς σὰν κὶ νὰ μὴ σύμβαινε τίποτας κὶ μ' λιέει:

—Μὶ τοὺ μπαρντόν.

—Νὰ σ' βράσου μὲς στοὺ μπαρντὸν σὰν εἶνι νὰ μ' ἀφῆκς γκαβόν.

Κὶ σκώθκα κι' ἔφγα βλαστμῶντος.

Γιὰ ταύτου καλὰ ἔκανε κι' ἕνας παπᾶς τ' Παγκρατιοῦ π' ἀπαγόρεψε στς γναῖκες νὰ μπαῖνε στν ἀκκλησὰ μὶ τὰ καπελλίνα τς.

Τὶ νὰ σ' κάνω ὅμους! Ἔπρεπε γᾶημαν ἰγὼ παπᾶς γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς θἂν τς χόρεβτ οὖλιες στοὺ ταψὶ ἢ τουλαΐστον στοῦ κριβάτι μ'.

Τωῦτα κὶ μένου Γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

Αἱ δύο προηγούμεναι συνέχειαι τοῦ «Ἀγκαθιοῦ» παρέχονται ἐκ τῶν γραφείων μας.

Ἐπίσης, ὅσοι, λόγῳ τῆς ἀπεργίας τῶν ἐφημεριδοπωλῶν, δὲν ἔλαβον τὸ τελευταῖο φύλλον εἰς τὴ σειτια των, δύνανται νὰ τὸ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.